Ehl-i Beyt ve Sahâbe Muhiblerine İthaf Olunur

Ebedi Vasiyet
EHL-İ BEYT İMAMLARINA GÖRE GERÇEK TEVHİD

الوصية الخالدة
حقيقة التوحيد عند أئمة أهل البيت

تأليف
محمد سالم الخضر

دار أم القرى

© Burhan Yayıncılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti.

© Burhan İlmî Araştırmalar Merkezi

Ehl-i Beyt İmamlarına Göre Tevhidin Hakikati Ebedi Vasiyyet

Özgün Adı:

el-Vasiyyetu'l-Hâlide Hakîkatu't-Tevhîd 'İnde Eimmeti Ehli'l-Beyt

Telif:

Muhammed Sâlim el-Hıdır

Yayına Hazırlık:

Burhan İlmi Araştırmalar Merkezi

Ümmülkura Yayınevi:
ISBN: 978-975-6415-
2012 İstanbul
kapak: filmevi
baskı-cilt: step ajans matbaacılık ltd. şti.
Göztepe mah. Bosna cad.
No:11 Mahmutbey
Bağcılar-İstanbul
Tel: 0212 446 88 46
stepajans@gmail.com
matbaa sertifika no:12266

yayıncı:
Burhan Yayıncılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti.
Talatpaşa cad. No:233/1
Gültepe-Kağıthane/İstanbul
Tel: 0212 324 97 10
burhanbey@hotmail.com.tr

Her Hakkı Mahfuzdur

P.K. 123 Levent
İSTANBUL
Tel/Faks:
+90 212 324 97 10
www.ummulkura.com.tr

Ehl-i Beyt İmamlarına Göre Tevhid'in Hakikati

Ebedi Vasiyyet

Muhammed Sâlim el-Hıdır

ümmülkura
Bilginin Işığında

İÇİNDEKİLER

Önsöz 5
Şirk Büyük Bir Zulümdür 7
Dua Bizzat İbadettir 12
Allah'ın Nebileri Böyle Söyledi, Sen Ne Dersin? 15
Ehl-i Beyt'in Hepsi Kendileri Hakkında Açıkça Böyle Söyledi 18
Tevessül Başkadır, Yaratılmışlarla İstiğasede Bulunmak Ve Onlara Dua Etmek Başka Şeydir 20
Kul İle Rabbi Arasında Vasıta Yoktur 23
Ey İman Edenler! Küfredenler Gibi Olmayın 26
Şekiller Biribirine Benzer, Müsemmalar Değişir 32
Ehl-i Beyt, Sevenlerine Meşru Tevessülü Öğretiyor 34
Ehl-i Beyt Allah'a İstiğasede Bulunuyor, Sen Kime İstiğasede Bulunuyorsun? 37
Allah Teâlâ Neden Firavn'ı Denizde Boğdu? 43
İstiğase, Zehra Ve İmamlara mı Yoksa Onların Yaratıcısına mı? 44
Allah Kuluna Yetmez mi? 50
Şiarlar... Bize Yeter 54
Kaynakça 56

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

ÖNSÖZ

Mülk ve melekutu düzenleyen, izzet ve ceberutunda bir tek olan, semayı direksiz bir şekilde yükseltip orada kulların rızıklarını takdir eden, kalp ve akıl sahiplerinin gözlerini vasıta ve sebeplere takılmaktan çevirip Müebbib'ul-Esbaba yönlendiren, kendisinin birtek, samed ve ilah olduğunu; bütün yaratılmışların da onlar gibi birer kul olup rızkın onlar yanında aranamayacağını bilerek O'ndan başkasına ibadet etmemeleri için himmetlerini kendisinden başkasına yönelmekten kurtarıp kendisi dışındaki her şeyi düzenleyip tedbir eden Allah'a hamdolsun.

Salât ve selam, batılların kökünü kazıyıp dosdoğru yola ulaşmada kılavuzluk yapan Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e, aline ve ashabına olsun.

Bu, Alemlerin Rabbinin Birliği hakkında, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ehl-i beytinden olan bir seyyid ile – *ki, biz onları büyük bilir ve onların muhabbetiyle Allah'a takarrub ederiz* – bir araya geldikten sonra yazmış olduğum küçük bir risaledir.

Kendisi benim , tevhid ile ilgili, Kur'ân- Sünnet naslarıyla ve ümmetin geneli hakkında daha faydalı olması için ehl-i beyt imamlarının sözleriyle desteklenmiş olan bir risale yazmamı işaret buyurdu.

Ben de ilim ve takvaca benden üstün olan kimselerin önüne geçmekten haya etmiş olmama rağmen bu isteye icabet ettim. Fakat ben, bugün kendilerini onlara müntesip olarak gören bir kısım kimselerin iddia ettikleri şeylerin aksine ehl-i beyte ait bir takım rivâyetlere vakıf olunca bu risaleyi yazmaktan geri durmanın ilmi ketmedip gizlemek olacağını anladım.

Bu zamanda fitneler ardı ardına gelmekte, öyle ki, gönlü diri olan kimse bile görüp duyduğunu reddeder ve Allah Teâlâ'dan, fitne ve imtihanını dinine yönlendirmemesini ister hale gelmiştir.

Hangi fitne, *'La ilahe illellah Muhammedu'r Rasûlullah'* şehadetinden sapmış olma fitnesinden daha büyük olabilir ? Nice kimseler vardır ilim ile fitneye düşen ve nice kimseler vardır taklit ile fitneye düşürülen ?

Bütün bunlardan sonra, sözümü bütün insanlara ulaştırma hususunda başarılı olmayı ve doğruya isabet etmeği sadece Allah'tan isteyerek himmetimi toplayıp bütün gücümle işe koyulmanın zaruretini anlamış bulundum. Bu hususta ki ümidim gerçekleşecek olursa eğer, bütün salihatın, nimeti sayesinde sonuç verdiği Allah'a hamdederim. Bu amacına ulaşmasa da Allah Teâlâ'dan, beni ecirden mahrum etmemesini ve bu çalışmamı vech-i kerimi için riya ve kibirden uzak halisane bir amel kılmasını yalvararak niyaz ederim.

Muhterem okuyucu bilsin ki; insanları razı etmenin sonu yoktur. Allah Teâlâ'yı öfkelendirerek insanları razı edeni Allah, insanlara havale eder. İnsanları öfkelendirerek Allah Teâlâ'yı razı edenden ise Allah, razı olur ve insanları da ondan razı ve hoşnut eder.

Duamızın sonu; alemlerin rabbi Allah Teâlâ'ya hamd etmektir.

Muhammed Sâlim Hıdır

ŞİRK BÜYÜK BİR ZULÜMDÜR

Allah Teâlâ şirk meselesini büyük görmüş ve Yüce Kitabında şöyle buyurmuştur: *"Biliniz ki kim Allah'a şirk koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar; artık onun yeri ateştir ve zalimler için yardımcılar yoktur." (Maide, 5/72)*

Başka bir yerde yine şöyle buyurmuştur: *"Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını, dilediği kimse için bağışlar." (Nisa, 4/48)*

Tevbe etmedikçe şirki bağışlamayacağını, onun dışındaki şeyleri ise tevbe edilmemiş de olsa –dilerse – bağışlayabileceğini haber vermiştir.(1)

İmam Ali *radiyallâhu anh*'ın bu âyete çok önem verdiği şu sözünden anlaşılmaktadır: "Kur'ân'da Allah Azze ve Celle'nin âyetleri içinde bana: *'Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını, dilediği kimse için bağışlar.'* Âyetinden daha sevimlisi yoktur."(2)

Şirkin tehlikesinden dolayı Allah Teâlâ onu, büyük bir zulüm olarak nitelemiş ve şöyle buyurmuştur: *"Şirk, büyük bir zulümdür." (Lokman, 13)*

Zulmeden kimse, Allah Teâlâ'nın şu âyetiyle nitelediği iman ehlinin aksine nefsine zulmetmiş ve onu helak uçurumuna sürüklemiştir: *"İnanıp da imanlarına zulüm bulaştırmayanlar var ya, işte emniyet onlarındır ve onlar doğru yolu bulanlardır." (En'am, 6/82)*

---

(1) Şeyh Müfîd, *el-Mesâilu's-Sereviyye*, (s. 101)
(2) İbn Babeveyh el-Kummî, *et-Tevhîd,* (s. 409)

Müşrik bir kimsenin ameli boşa gitmiştir ve merduttur, Allah Teâlâ onun hiç bir amelini kabul etmez: *"Eğer onlar da Allah'a şirk koşsalardı yapmakta oldukları amelleri elbette boşa giderdi." (En'am, 6/88)*

Bilakis şu âyetiyle Rasûlü Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e hitapta bulunmuştur: *"Şüphesiz sana da senden öncekilere de şöyle vahyolunmuştur: Andolsun bilfarz Allah'a ortak koşarsan, amellerin mutlaka boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun!" (Zümer suresi, /65)*

Saf tevhidin manasını tahkik etmek ve kulları Allah'tan başkasına kulluk yapmaktan kurtarmak için Allah Teâlâ âyette de belirtmiş olduğu üzere müjdeleyici ve uyarıcı rasûller göndermiştir: *"Andolsun ki biz, 'Allah'a kulluk edin ve Tağuttan sakının' diye emretmeleri için her ümmete bir peygamber gönderdik." (Nahl, /36)*

Dolayısıyla Allah Teâlâ'nın göndermiş olduğu her rasûl, davetine ümmetini sadece Allah'a kulluk edip ve ona şirk koşmamaya çağırmakla başlar.

İşte Nuh *aleyhisselam* kavmine şöyle der: *"Ey Kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Doğrusu ben, üstünüze gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum." (A'raf, 7/59)*

Bir diğeri Hud *aleyhisselam* kavmine şöyle söylüyor: *"Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Hala sakınmayacak mısınız?" (A'raf, 7/65)*

Ve işte Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* Rabbi, kendisine şöyle söylemesini emrediyor: "Gelin Rabbinizin size neleri haram kıldığını okuyayım: O'na şirk koşmayın..." *(En'am, 6/151)*

Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* insanlar arasında gezerek şöyle nida ediyordu: *"La ilahe illellah, deyin kurtulun"*

Amcası Ebû Leheb ise arkasından ona taş atıyor ve ağır sözler ediyordu.(3)

Diri kalp sahibi, günahı büyük olduğundan ötürü zulmü çirkin görüp hoşlanmadığı ve ona düşman olup buğzettiği zaman en büyük zulmün Allah Teâlâ'ya şirk koşmak olduğunu hemen anlar. Müşrik ise; Allah hakkında su-i zan besleyip ondan başkası ile bağ kurduğu için buğzedilmeğe en müstehak olandır.

Abdullah b. Mesud *radiyallâhu anh* Rasûlullah'a *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle sorar: "Hangi günah daha büyüktür? Buyurur ki: O seni yarattığı halde Allah'a nid şirk koşmandır!" (4)

Bu sebeple şirkten sakınmak, müşriklerden ve onların şirkinden beri olmak en büyük farzdır.

Buradan hareketle İbrahim *aleyhisselam* müşriklerden ve onların Allah'tan gayrı taptıkları şeylerden beri olduğunu ilan etmiştir: *"İbrahim dedi ki: İyi ama, ister sizin, ister önceki atalarınızın; neye taptığınızı biraz olsun düşündünüz mü? İyi bilin ki onlar benim düşmanımdır; ancak alemlerin Rabbi benim dostumdur." (Şuara, /75-77)*

"Dedi ki: Ey kavmim! Ben sizin şirk koştuklarınızdan beriyim" (En'am, 6/78)

İşte Allah Teâlâ'nın ifade buyurduğu İbrahim'in *aleyhisselam* milleti budur: *"İbrahim'in dininden kendini bilmezlerden başka kim yüz çevirir?" (Bakara, 2/130)*

İnsanları da ona tabi olmaya teşvik ederek şöyle buyurmuştur: *"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demiş-*

(3) İmam Ahmed, *el-Müsned* (16066). Şuayb el-Arnaud der ki: Bu, sahih liga - rihidir. el-Elbânî ise, '*Sahîh-i Sireti'n-Nebeviye*' de (s. 143) Sahih olduğunu söylemiştir.

(4) *Müstedrek'ül-Vesâil* (14/332) . Buhârî, (No: 4477). Müslim (No: 86)

lerdi ki: 'Biz sizden ve Allah'ı bırakıptaptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.'"(Mümtehine, /4)

DUA BİZZAT İBADETTİR

Doğrusu duanın kendisi ibadettir. Mü'min ellerini semaya kaldırıp Allah Teâlâ'dan dünya ve ahiret iyiliğini isteyerek onu hissettiği bir hakikattir.

Kitap – Sünnet nasları ve ehl-i beyt imamlarının kavilleri bu manayı destekler mahiyettedir. Dolayısıyla dua başlı başına bir ibadet olup onu Allah'tan başkasına sarf etmek O'ndan başkasını ilah edinmektir.

Numan b. Beşir der ki: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i minberde şöyle buyururken işittim: "Dua başlı başına bir ibadettir." Ardından şu âyeti okudu: *"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir."*(5)

İmam Ali b. Hüseyin Zeynel Abidin *"es-Sahifetu's-Seccade"* deki münacatında şöyle der: Buyurdun ki: *"Hatırlayın ki Rabbiniz size: Eğer şükrederseniz, elbette size nimetlerimi artıracağım ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir! Diye bildirmişti."* Ve yine buyurdun ki: *"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir."* Sana dua edilmesini ibadet, terkedilmesini istikbar olarak adlandırdın ve onu terkedeni aşağılanmış olarak cehenneme girmekle tehdit ettin; bu sebeple onlar senin minnetin sayesinde seni zikrettiler, fazlınla sana şük-

(5) Tirmizî, (No: 2969) ve diğerleri de sahih senetle rivâyet etmişlerdir.

rettiler, emrinle sana dua ettiler ve nimetini artırmanı istediklerinden dolayı senin için tasaddukta bulundular.(6)

Mirza en-Nuri et-Tabersi, *Müstedreku'l-Vesail* adlı kitabında Kutb er-Ravendi'nin Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den Daavat şu naklini aktarır: "Ümmetimin Kur'ân kıraatından sonra yaptığı ibadetin en faziletlisi duadır, buyurduktan sonra şu âyeti okur: *"Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir." Duanın ibadet olduğunu görmüyor musun?"*(7)

Kuleynî, *el-Kafi* de Ebu Cafer el-Bakır'ın şöyle dediğini rivâyet etmiştir: "Allah Teâlâ buyurur ki: *"Bana dua edin, kabul edeyim, Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir."* Ardından dedi ki: İşte bu duadır, ibadetin en faziletlisi duadır."(8)

Kuleynî, *el-Kafi*'de, Hür el-Amilî de *Vesailu'ş-Şia* da İmam Cafer Sadık'ın şöyle dediğini rivâyet ederler: "Şüphesiz dua ibadettir."(9)

Ebu Cafer Bakır'dan da şöyle rivâyet edilmiştir: "İbadetin en faziletli olanı duadır."(10)

Tusî'nin *Tehzibu'l Ahkam* adlı eserinde İbni Ammar'dan şöyle nakledilmiştir: Ebu Abdillah'a – Cafer-i Sadık – dedim ki: İki kişi aynı anda namaza başlıyor, birisi Kur'ân tilavetinde bulunuyor fakat tilaveti duasından daha fazla, diğeri ise daha fazla dua ediyor ve duası tilavetinden daha çok ve ikisi de aynı anda namazdan çıkıyorlar, bu durumda hangisi daha faziletli olmuş olur? Dedi ki: Her ikisinde de fazilet vardır ve hepsi güzeldir.

(6) İmam Ali b. Hüseyn (Zeyne'l-Abidin), *es-Sahifetu's-Seccâdiye el-Kâmile,* (s. 224-225)
(7) *Müstedreku'l-Vesâil, (5/159).*
(8) *el-Kâfi,* (2/466).
(9) *el-Kâfi, (2/339), Vesâilu'ş-Şia, (7/23).*
(10) *Vesâilu'ş-Şia, (7/30),*

Ben dedim ki: Tamam, her birinin yaptığının güzel olduğunu ve hepsinde de fazilet olduğunu anladım. Bunun Üzerine şöyle dedi: Dua daha faziletlidir, sen Allah Teâlâ'nın şu âyetini duymadın mı: *"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir."* O vallahi ibadettir, o vallahi en faziletli olandır, o vallahi en faziletli olandır, o ibadet değil midir?! O vallahi ibadettir, o vallahi ibadettir, o en şiddetlisi değil midir?! O vallahi en şiddetlisidir, vallahi o en şiddetlisidir.(11)

Sedir de şöyle der: Ebu Cafer el-Bakır'a dedim ki: İbadetin hangisi daha faziletlidir? Dedi ki: Allah Teâlâ'nın nezdinde kendisinden, yanındaki şeylerden istenmesi ve talep edilmesinden daha faziletlisi yoktur. Allah Teâlâ'ya ibadeti bırakıp büyüklük taslayandan ve yanında ki şeylerden istemeyenden daha buğza düçar olmuş kimse yoktur.(12)

Ebu Hamza'nın Ebu Cafer el-Bakır'a şöyle sorduğu nakledilir: Dedim ki: 'Ahdine vefa gösteren İbrahim'e' âyeti ile ne kastedilmektedir ? Dedi ki: Onda mübalağa yapılmış bir takım kelimeler vardır. Dedim ki: Nedir onlar ? Şöyle dedi: Sabahladığında şöyle dedi: Rabbim'e handedilmiş olarak sabahladım, Allah'a hiç bir şeyi şirk koşmadan, O'nunla beraber hiç bir ilaha dua etmeden ve O'ndan başkasını veli edinmeden sabahladım. (13)

Yine ona şöyle sorulmuştur: İbadetin hangisi daha faziletlidir ? Bunun üzerine şöyle dedi: Allah katında, sadece kendisinden birşey istenmesinden daha faziletli hiç birşey yoktur.(14)

Bütün bu naslar, duanın ibadet ibadet olduğuna ve duanın Allah'tan başkasına sarf edilmesinin açıkça Allah'tan başkasına ibadet anlamına geldiğine kesin olarak delalet etmektedir.

(11) *Tehzibu'l-Ahkâm, (2/104)*
(12) Aynı kaynak
(13) *el-Kâfi, (2/388).*
(14) Aynı kaynak

ALLAH'IN NEBİLERİ BÖYLE SÖYLEDİ, SEN NE DERSİN ?

İbramim *aleyhisselam*, kavminin putlara duasını ve onlara yakınlaşmak için kendilerine sunduklarını reddederken: *"Dedi ki: Öyleyse, Allah'ı bırakıp da, size hiçbir fayda ve zarar vermeyen bir şeye hala tapacak mısınız?"(Enbiya, /66)* Evet... hem kendisine hem de başkasına fayda ve zarar vermeğe gücü olmayan şeylere nasıl olur da dua eder ve istiğasede bulunursunuz!

Allah Teâlâ, Rasûlü Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* hakkında şöyle buyurmuştur: *"De ki: Ben, Allah'ın dilediğinden başka kendime herhangi bir fayda veya zarar verecek güce sahip değilim. Eğer ben gaybı bilseydim elbette daha çok hayır yapmak isterdim ve bana hiçbir fenalık dokunmazdı. Ben sadece inanan bir kavim için bir uyarıcı ve müjdeciyim." (A'raf, 7/188)*

Fadl b. Hasen et-Tabersi bu âyetin tefsirinde der ki: 'Ben, kendime herhangi bir fayda veya zarar verecek güce sahip değilim' Bu, kulluğu izhar etmektir; yani, ben zayıf bir kulum, kendi hakkımda bile bir fayda verme ya da bir zararı defetme gücüne sahip değilim. 'Allah'ın dilediğinden başka' yani rabbim, malikim ancak bana fayda verebilir ve benden zararı defedebilir. 'Eğer ben gaybı bilseydim' şu anki halim öncekinden daha farklı olurdu faydalı şeyleri yapmağı çoğaltır zararlı şeylerden de uzak dururdum, savaşlarda bir galip diğer zamanda mağlup olmaz, ticarette de zaman zaman kar edip başka zamanda da zarar etmezdim. 'Ben ancak' müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderilmiş bir kul olmaktan başkası değilim, gaybı bilmek benim işim değildir.[15]

Şeyh Muhammed Cevad Muğniye *el-Kaşif* adlı tefsirinde

(15) *Cevâmiu'l Câmî, (1/488)*

şöyle der: ‘‘De ki: Ben, Allah’ın dilediğinden başka kendime herhangi bir fayda ev zarar verecek güce sahip değilim’ Bu, müslümanların Alah’ın mahlukatının hepsinden daha şerefli olan Elçisi Muhammed’in *sallallâhu aleyhi ve sellem* , bırakın başkası için birşey yapmağa malik olmasını kendisi için bile bir şey yapmağa malik olmadığına dair inançlarıdır. Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* hakkında ki bu itikat, tevhid inancının kesin ve doğal sonucudur. ‘Eğer ben gaybı bilseydim elbette daha çok hayır yapmak isterdim ve bana hiçbir fenalık dokunmazdı.’ Gayb kelimesi sadece bu manaya delalet etmez, aynı zamanda insanlar içinde rabbine en yakın olan birisi bütün nesillere; kendisinin gayb karşısında diğer insanlardan farkı olmayan bir beşer olduğunu ilan etmesidir. Sonra bununla da yetinmeyerek, bu hususa his ve vicdanla istidlal ediyor. Şöyle ki: Şâyet gaybı bilmiş olsaydı işlerin sonunu bilir ve sonucu hayırlı olana yönelir, şer olandan uzak durur, dolayısıyla hayatı boyunca hiç birşey kendisini üzmez ve hoşnutsuzluğa sürüklemezdi. Aynı zamanda: Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* Allah’ın mukarreb bir elçisi olduğu halde gaybı nasıl bilemez? Dememesi için de Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* Allah’tan bir emirle şöyle demiştir: “Ben sadece inanan bir kavim için bir uyarıcı ve müjdeciyim.” O Allah’ın Rasûlüdür, bunda şüphe yoktur. Fakat Rasûllerin görevi insanlara rablerinin risaletini tebliğ etmek ve isyan edeni ikapla uyarmak, itaat edeni de mükafatla müjdelemekle sınırlıdır. Gayb bilgisi, fayda ve zarar vermek ise o sadece Allah’ın elindedir.”(16)

Şüphesiz Allah Teâlâ Nebisinin, hiç kimseye fayda ve zarar vermeğe malik olmadığını insanlara tebliğ etmesini emretmiştir: *“De ki: Ben ancak rabbime yalvarırım ve O’na hiç kimseyi şirk koşmam. De ki: Doğrusu ben size ne zarar verme ne de fayda sağlama gücüne sahibim.” (Cin, 70 /20-21)*

(16) *Tefsîru’l Kaşif, (3/431)*

Şeyh et-Tusî *et-Tibyan* adlı tefsirinde şöyle der: Allah Teâlâ, elçisine *sallallâhu aleyhi ve sellem* sorumluluk sahibi kimselere şöyle demesini emrediyor: *"De ki: Doğrusu ben size ne zarar verme ne de fayda sağlama gücüne sahibim."* Bunun manası şudur: Ben, sizden bir zararı uzaklaştırmağa ve size bir hayrı ulaştırmağa güç yetiremem, buna ancak Allah güç yetirir. Ben ancak sizi hayra davet etmeğe ve doğru yolu göstermeğe güç yetirebilirim; bu durumda kabul ederseniz sevab ve menfaat elde etmiş olursunuz, yok eğer reddederseniz o zaman ikap ve elim bir azap sizi yakalar, sonra der ki: Ey Muhammed onlara 'De ki: Gerçekten bana bir kötülük dilerse Allah'a karşı beni kimse himaye edemez' Yani: Kişiyi Allah'ın yapmak istediği azaptan uzaklaştırıp kurtarmağa kimse güç yetiremez. 'O'ndan başka sığınak kimsede bulamam' Yani: Ben; Allah Teâlâ'nın yapmağı murad ettiği azap ve elemden kendisne sığınıp kurtulacağım ondan başka bir sığınak istemiyorum. Allah Rasûlü *sallallâhu aleyhi ve sellem* bunu kendisine nispet etti ancak bununla ümmeti kastedilmiştir. Çünkü o bir kötülük işlememiştir ki azaba düçar olmaktan korksun. Dolayısıyla mana; Allah'tan başka hiçbir sığınak yoktur, demek olur.(17)

Şeyh et-Tabersi *Mecmau'l-Beyan* adlı tefsirinde der ki: Manası şudur: Sonra Allah Teâlâ Nebisine *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle hitap buyurmuştur: Ey Muhammed, sorumluluk sahibi kimselere de ki: Doğrusu ben size ne zarar verme ne de fayda sağlama gücüne sahibim Yani; ben sizden bir zararı defetmeğe ve size bir hayır ulaştırmağa güç yetiremem, buna kadir olan ancak Allah Teâlâ'dır. Ben ancak tebliğ, dine davet ve doğruya klavuzluk etmekle görevli bir elçiyim. İşte bu kulluğu itiraf edip güç ve kuvveti Allah Teâlâ'ya nispet etmektir.(18)

(17) *Tefsîru't-Tibyân, (10/157)*
(18) *Tefsîru Mecmâi'l-Beyân, (10/153)*

EHL-İ BEYT'İN HEPSİ KENDİLERİ HAKKINDA AÇIKÇA BÖYLE SÖYLEDİ

İşte İmam Cafer Sadık; kendisini görüp sohbetinde bulunan ya da kendisini görmediği halde sözünü duyan bütün insanlar önünde herkese açıkça şöyle seslenmektedir: "Vallahi biz kuldan başka birşey değiliz.. Biz bir zarar ve faydaya güç yetiremeyiz, O, bize rahmet ederse, kendi rahmeti sayesindedir. Bize azap edecek olsa günahlarımız sebebiyledir. Vallahi bizim Allah'a karşı bir hüccetimiz de yok, yanımızda Allah tarafından bir beraatimiz de. Biz de ölümlüyüz, kabre konup diriltildikten sonra huzura getirilip hesaba çekileceğiz... Sizi şahit tutarım ki ben Rasûlullah'ın *sallallâhu aleyhi ve sellem* terbiyesinden geçmiş bir kişiyim fakat Allah tarafından benim yanımda bir beraat yoktur. İtaat edersem eğer bana rahmetle muamele eder, isyan edecek olursam beni şiddetli bir şekilde cezalandırır." (19)

Rabbine şöyle niyazda bulunmuştur: "Allahım! Üzerimize kaldıramayacağımız belaları yükleme, düşmanlarımızı üzerimize güldürme. Ed-Dar ve en-Nafi' sensin sen!" (20)

Torunu İmam Rıza da duasında şöyle niyaz eder: "Allahım! Ben bana güç ve kuvvet yakıştırmasından uzak olduğumu itiraf ederek sana sığınıyorum, bütün güç ve kuvvet yalnızca senin sayendedir.

Allahım! hakkımız olmayan şeyi bizim için iddia edenlerden uzak olduğumuzu sana itiraf ediyorum. Allahım!kendi nefsimiz için söylemediklerimizi bizim hakkımızda söyleyenlerden uzak olduğumuzu sana itiraf ediyorum. Allahım! yaratmak sana aittir ve emir de sendendir, ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım isteriz. Allahım! sen; bizim ve ilk ve sonraki babalarımı-

(19) *Bihâru'l-Envâr, (25/289)*
(20) *Kurbu'l-İsnâd: (s. 4) (No: 10).*

zın da yaratıcısısın. Allahım! rububiyyet ancak sana layıktır, uluhiyyet de ancak senin hakkındır, o halde azametini küçültmeğe kalkan hıristiyanlara ve sözleri onlarınkine benzeyenlere lanet et.

Allahım! ben senin kulunum, kulunun oğluyum, biz, kendimiz için bir zararı defetmeğe, bir faydayı celbetmeğe, öldürme, yaşatma ve diriltmeğe sahip değiliz. Allahım! kim bizim birer rab olduğumuzu vehmediyorsa biz ondan beri olduğumuzu sana itiraf ediyoruz. Kim bizim yaratma ve rızıklandırmağa gücümüzün yettiğini vehmediyorsa biz ondan; İsa'nın a.s. hırıstiyanlardan beri olduğu gibi beri olduğumuzu sana itiraf ediyoruz. Allahım! biz onları, iddia ettikleri bu vehimlere çağırmadık, onların bu söyledikleri sözlerinden dolayı bizi sorumlu tutma ve onların bu iddialarından ötürü bizi bağışla."(21)

İki büyük imam olan İmam Cafer-i Sadık ile İmam Rıza'nın; sadece Allah'ın fayda ve zarar verebileceğine, ehl-i beytten olan bir imamın ne kendine ne de başkasına fayda ve zarar hususunda hiç birşeye sahip olamayacağına; bunun dışında kim bir iddiada bulunursa imamlara iftira etmiş ve onların kendilerine nispet etmediği şeyleri onlara nispet etmiş olacağına dair şahtliklerine iyice bakmalısın.

(21) İbni Babeveyh el-Kummî, *el-İtikâdât, (s. 99).*

TEVESSÜL BAŞKA, YARATILMIŞLARLA İSTİĞASEDE BULUNMAK VE ONLARA DUA ETMEK BAŞKA ŞEYDİR

İçimizden bir çok kimse büyük hatalar yapmakta fakat bundan sakındırılmaya çalışıldığında, o kişi bu sıkıntıyı giderecek ve kendisini temize çıkartacak deliller aramağa başlar!

Bir çoğumuzun kalkış noktası duygusal olup delile dayanmamaktadır, sevip bağlandığımız ve onlara saldırana karşılık verdiğimiz şahsi duygular üzerine kurulu belli bir fikri yöneliştir.

Bazı kimseler, benim Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* , ehl-i beyt imamları, sahabeler ya da onların dışındaki veli ve salih kimselerle istiğasede bulunmalarını eleştirmemin kabalığımdan ya da onlara olan sevgi eksikliğinden kaynaklandıını düşünmektedirler. Ancak bu çok uzak bir durumdur. Biz onları savunmak ve onların sevgi ve meveddetleri sebebiyle Allah Teâlâ'ya takarrub için canımızı ve malımızı önemsemeden feda ederiz.

Fakat ben kesin olarak inanıyorum ki, Allah'ı, rasûlunü, ehl-i beyti ve sahabe-i kiramı seven gönlü diri herkes sevginin ilahlaştırmak olmadığını ve Rasûlullah'ı *sallallâhu aleyhi ve sellem* , ehl-i beytini ve sahabeyi sevmenin onlara ibadet etmek olmadığını bilmektedirler.

Bir müslüman, bir hıristiyanın Mesih *aleyhisselam* ile veya Meryem *aleyhisselam* ile istiğase etmesini ve onlara dua edip tazarruda bulunmasını kesinlikle kabul etmez. Zihinlerde bu müslümanın; Mesih *aleyhisselam*'a ve annesine buğzeden olarak kategorize edilmesi de doğru değildir. Mesih *aleyhisselam* ve annesi *aleyhisselam* hakkında söylenenler ehl-i beyt ve diğerleri hakkında daha öncelikli olarak söylenebilir.

Bununla ilgili olarak aklıma; benimle annemin hanım arkadaşı arasındaki yaşadığım şu olay geldi, fakat bu hadise tevekkül hakkındaydı. Birgün arabaya binerken 'Allah'a ve Muhammed'e

tevekkül ettim!' demiş, ben de ona dedim ki: Anneciğim, 'Allah'a tevekkül ettim' demelisin, Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* bizim peygamberimiz ve habibimizdir fakat o da yaratılmıştır, dolayısıyla ona tevekkül edilmesi kesinlikle caiz değildir, tevekkül ancak Allah'a yapılır.

Bunun üzerine bana şöyle dedi: *'Önce Allah'a sonra Muhammed'e tevekkül ettik!'* diyoruz. Ben de buna tebessüm ederek ona dedim ki: Şöyle desem doğru olur mu: *'Allah'a ve Mesih'e tevekkül ettim, ya da Allah'a sonra da Mesih'e tevekkül ettim'* ?

O hayır, doğru olmaz! dedi. Ben de kendisine: Peki aradaki fark nedir o zaman ? deyince Cevap veremeden öylece kaldı. Bunun üzerine ona dedim ki: Mesih *aleyhisselam* peygamber değil mi?, O da, evet ama onun hakkında bu sözün söylenmesi caiz değildir, dedi. Ardından ben de şöyle dedim: Anneciğim, Muhammed de *sallallâhu aleyhi ve sellem* Mesih de *aleyhisselam* birer peygamberdirler. Kuran-ı Kerim'de Allah'ın peygamberlerinin sözleri şöyle hikaye edilmiştir: "Peygamberleri onlara dediler ki: Evet biz sizin gibi bir insandan başkası değiliz. Fakat Allah nimetini kullarından dilediğine lutfeder. Allah'ın izni olmadan bizim size bir delil getirmemize imkan yoktur. Mü'minler ancak Allah'a dayansınlar. Hem, bize yollarımızı göetermiş olduğu halde ne diye biz, Allah'a dayanıp güvenmeyelim ? sizin bize verdiğiniz eziyete elbette katlanacağız. Tevekkül edenler yanlız Allah'a tevekkülde sebat etsinler."*(İbrahim, 14/11-12)* Allah'ın peygamberi Yakub da *aleyhisselam* evlatlarına şöyle demiştir: *"Ama Allah'tan gelecek hiç birşeyi sizden savamam. Hüküm ancak Allah'ındır. Onun için ben yalnız O'na dayandım. Tevekkül edenler yalnız O'na dayansınlar." (Yusuf, 10/67)*

Bu âyetler, Allah'tan başkasına tevekkül edilemeyeceği hakkında yeterli ve açık değil midir ?

Peygamberler *aleyhimusselam* de kendilerinde herhangi bir güç ve kuvvetin bulunmadığını ve mü'minlerin sadece Allah Teâlâ'ya tevekkül etmeleri gerektiğini açıkça söylemediler mi ?

Allah'a hamdolsun bu kelimeler onun kalbine adeta yerleşti de Allah'ın hamdi sayesinde o günden sonra bir daha Allah'tan başkasına tevekkül ve istiğasede bulunmadı.

Peygamberler, imamlar ve salihlerle istiğasede bulunanlar, dua ve istiğaseyi mahluka sarfetmenin Peygamber ile *sallallâhu aleyhi ve sellem* veya salih bir kimseyle tevessül yapma mesabesinde görmeleri kendilerini kandırmaktan başka birşey değildir!

Bu konuyla ilgili hadisi daha açık bir şekilde ele alarak; Yetiş ya Muhammed, yetiş ya Ali, yetiş ya Mehdi, yetiş ya Geylani gibi ifadeleri seslendirenlere şöyle bir soru tevcih edelim: Onların, bu ibareleri söylerken Allah'ı mı yoksa fiilen kendilerine yetişmesini ümit ettikleri o kişileri mi düşündükleri anlaşılıyor ?

"Allah, bir adamın içinde iki kalp yaratmamıştır." (Ahzab, 33/4).

"Allahım, Muhammed'in *sallallâhu aleyhi ve sellem* makamı hürmetine senden isterim", "Allahım, peygamberinin *sallallâhu aleyhi ve sellem* makamı hürmetine sıkıntımı gider" ya da "Allahım, Muhammed'in *sallallâhu aleyhi ve sellem* ve al-i Muhammed'in hakkı için beni bağışla" gibi kalıplarla;[22] "yetiş ya Ali", "Gavs ya Rasûlellah", "ya Rasûlellah, sıkıntımı gider"ya da "ya Kazım, bana şifa ver" gibi kalıplar arasında açık bir şekilde fark bulunmaktadır.

(22) Zat ile tevessül hakkında – mesela kişinin (Allahım, Muhammed ile *sallallâhu aleyhi ve sellem* sana tevessülde bulunuyorum) veya makamıyla (Allahım, Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in makamı hürmetine sana tevessülde bulunuyorum) gibi- öteden beri ulema arasında ihtilaf bulunmaktadır. Onu reddedenlerin sonuç olarak söyledikleri, bid'at olmasıdır. Hiçbir alim bunun şirk olduğunu söylememiştir. İbadetlerde aslolanın tevkifi olmasıdır. Yani; nassın bulunduğu yerde durmaktır. Bu durumda ancak Kitap ve Sahih Sünnet'ten delil bulunması durumu müstesnadır.

Birinci kısmı oluşturan kalıplarda direk olarak hitap Allah Teâlâ'yadır. Çünkü burada dua eden kişi Rabbine şöyle dua ediyor: "Allahım, benden şunu gider" veya "Senden şunu istiyorum". Sonra bu duaya Muhammed'in *sallallâhu aleyhi ve sellem* ya da onun dışındaki peygamberler ve salihlerin Allah nezdindeki makamları hürmetine tevessülü eklemektedir.

İkinci kısmı oluşturan kalıplarda ise, ancak alemlerin Rabbinin gücünün yettiği işlerde yaratılmışlarla istiğase vardır. İşte meşruluğu hususunda tevakkuf edilip Kur'ân ve Sünnete hatta ehl-i beyt imamlarından yapılan rivâyetlere uygun olup olmadığı araştırılmaya muhtaç olan bu kalıplardır.

KUL İLE RABBİ ARASINDA VASITA YOKTUR

Allah Teâlâ'nın Kitabını inceleyen kimse bazı insanların ortaya attığı soruları ve onlara yönelik ilahi cevapları hikaye eden birçok âyetle karşılaşmıştır.

İnsanlar hilal hakkında sormuşlar Allah Teâlâ da şöyle buyurmuştur: *"Sana hilal şeklinde yeni doğan ayları sorarlar. De ki: Onlar, insanlar ve özellikle hac için vakit ölçüleridir. İyi davranış, asla evlere arkalarından gelip girmeniz değildir. Lakin iyi davranış, sakınan kimsenin davranışıdır. Evlere kapılarından girin, Allah'tan korkun, umulur ki kurtuluşa erersiniz." (Bakara, 2/189).*

İnfak hakkında sorduklarında Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: *"Sana Allah yolunda ne harcayacaklarını soruyorlar: De ki: Maldan harcadığınız şey, ebeveyn, yakınlar, yetimler, fakirler ve yolcular için olmalıdır. Şüphesiz Allah yapacağınız her hayrı bilir." (Bakara, 2/215).*

Haram ayda savaşmak hakkında sorduklarında Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Sana haram ayı, yani onda savaşmayı sorar-*

lar. De ki: O ayda savaşmak büyük bir günahtır. İnsanları Allah yolundan çevirmek, Allah'ı inkae etmek, Mescid-i Haram'ın ziyaretine mani olmak ve halkını oradan çıkarmak ise Allah katında daha büyük günahtır. Fitne de adam öldürmekten daha büyük günahtır. Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşmağa devam ederler. Sizden kim, dininden döner ve kafir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı kalırlar." (Bakara, 2/217).

İçki ve kumar hakkında sordukları zaman şöyle buyurdu: *"Sana şarap ve kumar hakkında soru sorarlar. De ki: Her ikisinde de büyük bir günah ve insanlar için bir takım faydalar vardır. Ancak her ikisinin de günahı faydasından daha büüüktür. Yine sana iyilik yolunda ne harcayacaklarını sorarlar. De ki: İhtiyaç fazlasını. Allah size âyetleri böyle açıklar ki düşünesiniz." (Bakara, 2/219).*

Kıyamet hakkında sorduklarında da şöyle buyurur: *"Sana kıyameti, ne zaman gelip çatacağını soruyorlar. De ki: Onun ilmi ancak Rabbimin katındadır. Onun vaktini O'ndan başkası açıklayamaz. O göklere de yere de ağır gelmiştir. O size ansızın gelecektir. Sanki sen onu biliyormuşsun gibi sana soruyorlar. De ki: Onun bilgisi ancak Allah'ın katındadır; ama insanların çoğu bilmezler." (A'raf, 7/187.*

Fakat onlar; Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e, Allah Teâlâ'ya nasıl dua edecekleri ve bunun yolunun ne olduğu hakkında sorular yönelttikleri zaman cevap De ki ifadesi olmaksızın gelmiştir. Bu da kul ile Rabbi arasında vasıtanın bulunmadığını ve o kullar O'na dua edip emrini yerine getirdikleri zaman kendilerine yakın olduğunu ve dualarına icabet edeceğini ilan etmiş olduğunu göstermektedir.

İzzet ve Celal sahibi Rabbimiz şöyle buyurur: *"Kullarım sana, beni sorduğunda söyle onlara: Ben çok yakınım. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O halde kullarım dabenim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulalar." (Bakara, 2/186).*

Mü'minlerin Emiri Ali *radiyallâhu anh* oğlu İmam Hüseyin'e *radiyallâhu anh* vasiyet ederken şöyle demiştir: "Bil ki, göklerin ve yerin hazinelerini elinde bulunduran Allah dua için sana izin vermiş, kabul etmeği de tekeffül etmiş, sana vermesi ve sana merhamet etmesi için kendisinden istemeni ve O'ndan merhamet dilenmeni emretmiştir. Seninle kendisi arasında kimseyi perde yapmamış ve O'na ulaşman hususunda seni sana aracılık yapacak kimseye havale etmemiştir."(23)

Seyyid Muhammed Hüseyn Fadlallah'ın Tefsirinde Min Vahyil Kur'ân güzel bir yorum vardır, şöyle der: "Hitap ederken ve isterken, kul ile Rabbi arasında hiç bir vasıta yoktur. Şu âyet-i kerimede kulun Rabbine hitap ederken insani yönelişte ki ibadet ve istiane birliğine dikkat çekilmektedir: *"Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım isteriz."* Doğrusu insan, Allah Teâlâ ile konuşurken ve O'ndan birşey isterken beşer ve benzeri hiçbir vasıtaya ihtiyaç duymaz. Çünkü Allah Teâlâ kulundan uzak değildir ve onunla kendisi arasına mesafe de koymaz.. Ancak kulun; O'nun rahmetine sebep olacak şeylerden uzaklaştıracak vasıtalar koyması ve duasını Allah'a yaklaştıracak derecelere yükselmesinden alıkoyması durumu hariç.. Bilakis O kullarının duasını kabul etmek için kendisine aracısız bir şekilde dua etmelerini ve onlara yakın olarak; fısıltı ya da göğüslere vesvese veren şeyler de dahil olmak üzere onların kelamlarını duyacak şekilde kendileriyle konuşmak istemiştir: "Kullarım sana,

(23) *Nehcü'l-Belağa, (3/47).* Aynı zamanda oğlu Hasan *radiyallâhu anh*'da hi - metli vasiyetleri bulunmaktadır.

beni sorduğunda söyle onlara: Ben çok yakınım. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O halde kullarım da benim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulalar." "Andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin kendisine fısıldadıklarını biliriz ve biz ona şah damarından daha yakanız." (24)

EY İMAN EDENLER! KÜFREDENLER GİBİ OLMAYIN

Kur'ân-ı Kerim bize geçmiş ümmetleri, teselli bulmamız için değil aksine ibret alıp öğüt çıkarmak, dalalet ehlinin yaptıklarına benzer şeyler yaparak onların vardıkları noktaya varmamamız için anlatmıştır.

Allah Teâlâ iman ehline, basiretlerini aydınlatmak ve onları şirkten imana çevirmek için kendilerine elçisi Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i gönderdiği müşriklerle ilgili haberleri anlatmıştır.

Ve bu müşriklerin Allah Teâlâ'nın göklerin ve terin yaratıcısı olduğuna, diriyi ölüden çıkardığına ve işleri düzenlediğine iman ettiklerini şu âyette haber vermiştir: *"Andolsunki, onlara gökleri ve yeri kim yarattı? Diye sorsan; 'onları şüphesiz güçlü olan, herşeyi bilen Allah yarattı' derler." (Zuhruf, 59/9).*

Yine şöyle buyurur: *"Rasûlüm! de ki: Eğer biliyorsanız söyleyin bakalım, bu dünya ve onda bulunanlar kime aittir? Allah'a aittir, diyecekler. Öyle ise siz hiç düşünüp taşınmaz mısınız! De. Yedi kat göklerin Rabbi, azametli Arş'ın Rabbi kimdir? Diye sor. Bunlar da Allah'ındır, diyecekler. Şu halde siz Allah'tan korkmaz mısınız! De. Eğer biliyorsanız söyleyin, herşeyin melekutu kendisinin elinde olan, kendisi herşeyi koruyup kollayan, fakat kendisi buna muhtaç olmayan kimdir?*

(24) *Tefsir min Vahyi'l Kur'ân, (25/65-66).*

Diye sor. Bunların hepsi Allah'ındır, diyecekler. Öyleyse nasıl oluyor da büyüye kapılıyorsunuz? de." (Mu'minun, /84-89)

Yine buyurur ki: *"Andolsun ki onlara: 'Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir?' diye sorsan, mutlaka, Allah, derler. O halde nasıl haktan çevrilip döndürülüyorlar? Allah rızkı kullarından dilediğine bol bol verir, dilediğine de kısar. Şüphesiz Allah herşeyi hakkıyla bilendir. Andolsun ki onlara: 'Gökten su indirip onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir?' diye sorsan, mutlaka Allah, derler. De ki: Öyleyse hamd da Allah'a mahsustur. Fakat onların çoğu söyledikleri üzerinde düşünmezler."(Ankebut, 61-63)*

Yine şöyle buyurur: *"Rasûlüm! de ki: Size gökten ve terden kim rızık veriyor? Ya da kulaklara ve gözlere kim malik ve hakim bulunuyor? Ölüden diriyi kim çıkarıyor, diriden ölüyü kim çıkarıyor? Her türlü işi kim idare ediyor? 'Allah' diyecekler. De ki: Öyle ise O'na asi olmaktan sakınmıyor musunuz ?" (Yunus, 31)*

O halde sorun nerede ?!

Şüphesiz bu kimseler Allah Teâlâ'nın yaratıcı, rızık verici, dirilten ve öldüren olduğunu ikrar ediyorlar ancak, ibadetlerden bir kısmını O'ndan başkasına sarfediyorlar, nitekim âyet-i celile de bunu şöyle ifade buyuruyor: *"Onlar Allah'ı bırakıp kendilerine ne zarar ne de fayda verebilecek şeylere tapıyorlar ve: Bunlar, Allah katında bizim şefaatçılarımızdır, diyorlar." (Yunus, 31)*

Onlar diyorlar ki: Şüphesiz Allah çok yücedir, biz ise günahkarız dolayısıyla bizimle Allah arasında vasıtalar olmalıdır diyerek Allah ile kendileri arasında vasıtalar edinerek dua, istiğase ve nezir gibi yaklaştırıcı şeyleri onlara sarfettiler.

Bu caiz ise eğer o zaman senin şöyle sorma hakkın vardır: Siz bu putlarınızın gerçekten ilahlar olduğuna mı yoksa onların sizinle Allah arasında birer vasıta olup alemlerin Rabbinin malik olduğu ilahlar olduğuna mı inanıyorsunuz ?

Buna karşılık onlar: Aksine onlar alemlerin Rabbinin malik olduğu şeylerdir, biz ancak dualarımızı, istiğaselerimizi, kurbanlarımızı ve nezirlerimizi; onlar bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye kendilerine sarfediyoruz, şeklinde cevaplayacaklardır.

Allah Teâlâ onların bu sözünü şu şekilde hikaye ediyor: *"Dikkat et, halis din yalnız Allah'ındır. O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler." (Zümer /3)*

İbni Ebi'l-Hadid *Şerhi Nehci'l-Belağa*'da Mekke müşrikleri hakkında şöyle der: " Onlar putlara ibadet hususunda farklı davranıyorlardı. Onlardan Bari Teâlâ'ya ortak koşmakla beraber şerik lafzını kullananlar da vardı ki, örnek olarak telbiye getirirken bunu yaparlardı: Lebbeyk Allahumme lebbeyk, lebbeyk laşeriken huve leke, temlikuhu vema meleke Anlamı: Buyur Allahım buyur, buyur senin şerikin yoktur ancak sana ait olup senin ona onun da sana malik olduğu şerikin hariç. Diğer bir kısmı da, şerik lafzını kullanmadan Allah'a götüren vesileler olarak kullananlar vardı, o da şu âyette ifadesini bulan durumdur: "Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler."

Allah Teâlâ Kitabında bize müşriklerin yaşadıkları çetin çelişkiyi beyan etmiştir. Başlarına ansızın sıkıntı ve elemler gelir gelmez fıtratları kendilerini başkalarına değil de hemen samimi bir şekilde dua ederek ve istiğase yaparak Allah'a sığınmağa götürür. Ne zaman ki kendilerinden bu sıkıntılar giderse o anda hemen gerisingeri şirklerine dönerler ve fayda ve zararın sahibinin Allah olduğunu bildikleri halde şirk koşmağa devam ederler.

Alllah Teâlâ şöyle buyurur: "İnsana başına bir sıkıntı gelince, Rabbine yönelerek O'na yalvarır" İşte fıtratta bulunan dua budur. Sonra şöyle buyurur: *"Sonra Allah kendisinden ona bir nimet verince, önceden yalvarmış olduğunu unutur ve O'na eşler koşar" (Zümer /8)*

Yüce Allah şöyle buyurur: *"Denizde başınıza bir musibet geldiğinde, O'ndan başka bütün yalvardıklarınız kaybolup gider." (İsra, 17/67).*

İşte bu fıtratta bulunan yalvarmadır, sonra şöyle buyurur: *"O sizi kurtarıp karaya çıkardığında, yine eski halinize dönersiniz. İnsanoğlu çok nankördür." (İsra, 17/67).*

"De ki: Ne dersiniz; sizeAllah'ın azabı gelse veya o kıyamet gelip çatıverse size, Allah'tan başkasına mı yalvarırsınız ? Doğru sözlü iseniz söyleyin bakalım. Bilakis yalnız Allah'a yalvarırsınız. O da kaldırılması için kendisine yalvardığınız belayı dilerse kaldırır; ve siz ortak koştuğunuz şeyleri unutursunuz." (En'am, 8/40-41).

"...Ve onlar çepeçevre kuşatıldıklarını anlarlar da dini yalnız Allah'a has kılarak: Andolsun eğer bizi bundan kurtarırsan mutlaka şükredenlerden olacağız, diye Allah'a yalvarırlar." (Yunus, /22).

"Gemiye bindikleri zaman, dini yalnız O'na has kılarak Allah'a yalvarırlar. Fakat onları salim bir şekilde karaya çıkarınca, bir bakarsın ki, ortak koşmaktadırlar." (Ankebut, /65).

Yine buyurur ki: *"Dağlar gibi galgalar onları kuşattığı zaman, dini tamamen Allah'a has kılarak O'na yalvarırlar. Allah onları karaya çıkararak kurtardığı zaman içlerinden bir kısmı orta yolu tutar." (Lokman, /22).*

"De ki: Karanın ve denizin karanlıklarından sizi kim kurtarır ki? O zaman O'na gizli gizli yalvararak 'Eğer bizi

bundan kurtarırsan andolsun şükredenlerden olacağız', diye dua edersiniz" (En'am, 8/63).

Yüce Rabbimiz yine şöyle buyurur: *"İnsana bir zarar geldiği zaman, yan yatarak, oturarak veya ayakta durarak bize dua eder; fakat biz ondan sıkıntısını kaldırınca, sanki kendisine dokunan bir sıkıntıdan ötürü bize dua etmemiş gibi geçip gider." (Yunus, /12).*

"İnsanların başına bir sıkıntı gelince, Rablerine yönelerek O'na yalvarırlar. Sonra Allah, katından onlara bir rahmet tattırınca bakarsınız ki onlardan bir gurup yine Rablerine ortak koşuyorlar." (Rum, 30/33).

'La ilahe ilellah' sözü sadece 'Allah'tan başka yaratıcı yoktur' anlamına gelmez. Bu manaya, İslama karşı savaşanlar da inanıyorlar!

Bu kelimenin öyle bir takım derinlikleri vardır ki beşer ancak buna Rasûllerin menheclerinde aşina olabilmiştir. Ki beşer onu sınırlı maddi tasavvuruna uygun bir şekilde tahrif etmede ve fesada uğratmada ısrar etmiş ve neticede Allah ile yaratılmışlar arasında vasıtalar uydurmuştur.

Nuh a.s. kavminin kıssası Allah'ın velileri olan Ved, Suva', Yeğus, Yeuk ve Nesr'in ibadet edilen ve nesiller boyunca kendilerinden birşeyler ümit edilen ilahlar haline dönüşmesi apaçık misallerdir.

İbni Babeveyh el-Kumi İlelu'ş-Şerai adlı kitabında Cafer-i Sadık'tan şu âyetin yorumu hakkında şöyle dediğini rivâyet etmiştir: *"Ve dediler ki: Sakın ilahlarınızı bırakmayın; hele Ved'den, Suva'dan, Yeğus'tan, Yeuk'tan ve Nesr'den asla vazgeçmeyin."(Nuh, /23).* Dedi ki: Onlar Allah Teâlâ'ya ibadet ve kulluk yapıyorlardı, sonra ölüp gittiler. Bunun üzerine halk bağırıp çağırmağa başladı, çünkü bu durum onlara zor gelmiş-

ti. Derken İblis onlara gelerek şöyle dedi: Onların şeklinde size putlar yapayım, onlara bakarak tesselli bulursunuz ve Allah'a da kulluk yaparsınız. Hemen onlar için onlara benzeyen putlar hazırladı, halk da hem Allah'a kulluk yapıyor hem de o putlara bakıyordu. Kış ve yağmurlu havalar gelince putları evlerine koydular ve bu kavim ölene kadar Allah Teâlâ'ya kulluğa devam etti. Onların çocukları yetişip büyüdüklerinde dediler ki: Babalarımız bunlara ibadet ediyordu. Ardından onlar Allah'ı bırakıp onlara ibadet etmeğe başladılar, işte âyet-i kerime bunu anlatıyor: "... Hele Ved'den, Suva'dan... asla vazgeçmeyin" (25)

'La ilahe illellah' lafzı dile kolay gelir fakat manası bugün bir kısım insanların anladığından daha büyük ve kapsamlıdır. Bunun için Allah Teâlâ: "Bil ki, Allah'tan başka ilah yoktur ve günahın için istiğfarda bulun." Dedi de, "De ki: Allah'tan başka ilah yoktur" demedi. Çünkü, istenen; la ilahe illellah'a şahitliğin içerdiği şeyleri batınen ve zahiren izhar etmektir.

O halde 'La ilahe ilellah', kainatta kulluk yapılmağa müstehak mabud, rızık veren ve herşeyi düzenleyenin sadece Allah olduğunu ifade etmektedir..

Sedece Allah'tan korkarız, O'na tevekkül ederiz, ancak O'ndan ümitvar oluruz, ancak O'na haşyet duyarız..

Ancak O'na sığınırız, sadece O'na boyun eğeriz..

Dua etmek için sadece O'na ellerimizi kaldırırız...

Ellerimizi O'ndan başkasına, peygamberlerine ve velilerine kaldırmayız!

Allah Teâlâ elçileri, kendilerine itaat edilmesi için göndermiştir.. onlarla istiğase yapılması için değil!

"Biz her peygamberi- Allah'ın izniyle- ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik." (Nisa 4/64).

(25) İbni Babeveyh el-Kumî, *İlelu'ş-Şerai* (es-Saduk): (1/3)

Allah Teâlâ onları kendisi yerine tebliğe vasıta olması için göndermiştir, yoksa ona ulaşmasına vasıta olması için değil!

Onlar Allah'ın bize gönderdiği elçilerdir, Allah'a elçiler değildirler!

Onlar Allah'ın istediklerini bize ulaştırırlar yoksa Allah'a bizim istediklerimizi ulaştırmazlar!

ŞEKİLLER BİRBİRİNE BENZER, MÜSEMMALAR DEĞİŞİR

"Ey kafirler! Allah'ı bırakıp da taptıklarınız sizler gibi kullardır. Onların tanrılığı hakkındaki iddianızda doğru iseniz, onları çağırın da size cevap versinler!" (A'raf, 7/194).

Bu âyette eskiden bütün müşriklerin – Acem olsun Arap olsun – kendileriyle Allah arasında sadece putları vasıta yapmamış oldukları beyan edilmiştir. Onlar arasında, Hıristiyanların Meryem *aleyhisselam*'ı Allah ile kendileri arasında vasıtaları gibi beşeri de vasıta yapmışlardır. Nefislerinin derinliklerinde bildikleri hatta dilleriyle ikrar ettikleri ve kitaplarında da Meryem *aleyhisselam*'ın kendisine kulluk edilen bir ilah olmadığını bildikleri halde ona kulluk edip onunla istiğasede bulunuyorlardı.

İbadetin şekli aynı fakat ibadet edilen şahıslar farklı.

Konunun daha iyi anlaşılması için biraz detaya girelim: Kendileriyle Allah arasında vasıtalar edinerek onlara tevekkül eden, istiğasede bulunan, onlar için kurban kesen ve adakta bulunanlardan bazısının karşısına, yaptıkları bu işi yargılayan âyet ve hadisalerle çıktığında belki hemen sıçrayıp ayağa kalkarak: Sen peygamberi, imamı ya da veliyi putlara mı benzetiyorsun?! diyebilir.

Hiçbir müslümanın bir peygamberi, müslümanların imam-

larından bir imamı ya da salihlerden birisini putlara benzetmesi mümkün değildir. Çünkü o, bu yüce şahsiyetlerin ne kendileri ve ne de başkalarının Allah'ın dışında kendilerine ibadet edilmesine asla rıza göstermeyeceklerinin idrakindedir. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Hiçbir insanın, Allah'ın kendisine Kitap, hikmet ve peygamberlik vermesinden sonra kalkıp insanlara: Allah'ı bırakıp bana kul olun! Demesi mümkün değildir. Bilakis şöyle demesi gerekir: Okutmakta ve öğretmekte olduğunuz Kitap uyarınca Rabbe halis kullar olunuz. Ve size: Melekleri ve peygamberleri ilahlar edinin, diye de emretmez. Siz müslüman olduktan sonra hiç size kafirliği emreder mi?" (Al-i İmrân, 3/79-80).*

Fakat benzerlik dua edenin fiili ile meydana gelmiştir. Mekke halkı putlara dua ediyor, adaklar adıyor ve kendilerini Allah'a yaklaştıracak şeyler sunuyorlardı. İşte peygamberlere, imamlara ve salihlere dua, istiğase, adak ve benzeri şeylerle yaptıkları bu yönelmeleri onları Allah'a yakınlaştırması için yapmaktadırlar!

O halde ' Ya Azra.. ihtiyacımı gider' diyerek Meryem *aleyhisselam* ile istiğasede bulunan kişi ile 'Ya Zehra.. ihtiyacımı gider' diyerek Fatıma ile a.s. istiğasede bulunan kişi arasında gerçekte ne fark vardır?

"...kalpleri nasıl da birbirine benzedi ? gerçekleri iyice bilmek isteyenlere âyetleri apaçık gösterdik." (Bakara, 2/118).

EHL-İ BEYT, SEVENLERİNE MEŞRU TEVESSÜLÜ ÖĞRETİYOR

Allah Teâlâ mü'minleri takvaya ve taatlarıyla kendisine yakınlaşmalarını teşvik etmiş ve şöyle buyurmuştur: *"Ey iman edenler! Allah'tan korkun.O'na yaklaşmağa yol arayın ve yolunda cihad edin ki kurtuuşa eresiniz."(Maide, 5/35).*

Bu âyetin tefsirinde Tusi şöyle der: "Bu âyette Allah Teâlâ mü'minlere hitap ederek muttaki olmalarını kendilerine emrediyor. Bunun manası; O'na isyan etmekten sakınıp kaçınmalarıdır. Ona yaklaşmağa yol aramaları ise; O'na ulaşmak için vesileler aramalarıdır ki, o da kurbettir."(26)

Tefsîr-i Şubber de ise şöyle denmektedir: Kendisiyle sevaba tevessül edeceğiniz taattir.(27)

el-Cevheru's-Semin adlı tefsirde de şöyle denmiştir: Kendisiyle sevap, cennet ve rızasına ulaşmak için tevessül ettiğiniz şeyler, anlamındadır.(28)

Fahreddin et-Turayhi Tefsir-i Garibil Kur'ân'da 'O'na yaklaşmağa yol arayın' âyeti ile ilgili şöyle der: Bu, Allah'a yakınlaşmak, demektir. Vesile: Kurbettir. (29)

Ehl-i Beyt *aleyhimusselam* tevessülün, Allah ile kullar arasında vasıtalar edinmekle değil de salih amellerle olacağını beyan etmişlerdir.

İşte İmam Ali b. Ebi Talib, bize tevessül ve dua adabını vasfederek şöyle demektedir: "Tevessülde bulunan kimsenin Allah Teâlâ'ya kendisi ile tevessül edeceği şeylerin en üstünü O'na ve Rasûlüne iman, O'nun yolunda cihad; çünkü o islamın zirvesidir,

(26) *et-Tibyân,* (3/509)
(27) *Tefsîri Şübber* (1/112)
(28) *Tefsîru'l Cevheri's-Semin,* (2/170)
(29) *Tefsîr Garîbil Kur'ân:* (s. 484)

İhlas kelimesi; çünkü o fıtrattır, Namazı kılmak; çünkü o dindir, Zekatı vermek; çünkü o zorunlu bir farzdır, ramazan orucunu tutmak; çünkü o cezalara karşı bir kalkandır, Beyti haccetmek ve umre yapmak; çünkü bu ikisi fakirliği giderir ve günahları silerler, sıla-i rahim yapmak; çünkü bu malın bereketlenmesine ve ecelin tehirine sebep olur, gizlice sadaka vermek; çünkü bu günahlara keffaret olur, aleni olarak sadaka vermek; çünkü bu kötü ölümden korur ve iyilik yapmaktır; bu da değersiz şeylerle meşgul olmaktan kişiyi sakındırır."(30)

Dualarında istiğase ve tevessülü en güzel ve sade şekilde satıra döken İmam Seccad Ebu Hamza es-Sümali'nin kendisinden rivâyette bulunduğu duasında şöyle der: *".. İhtiyacımın giderilmesini istediğim zaman ve aracısız olarak sırrımı dilediğim yerde paylaştığım her zaman kendisine nida ettiğim Allah'a hamdolsun.. Başkasına değil sadece kendisine dua ettiğim Allah'a hamdolsun, başkasına dua edecek olsaydım da duama icabet edecek değidi ya..!!"* (31)

İtaatkarların münacatı bölümünde de şöyle der: "Bizim sana vesilemiz ancak sensin" (32)

Yine şöyle der: "Önemli şeyler için kendisine dua edilen ve sıkıntılı anlarda kendisine sığınılan sensin." (33)

Yine der ki: "Ümidimde sana hiç kimse ortak olamaz, duamda seninle birlikte hiç kimse bulunamaz, sana nida ettiğim halde hiç kimse nidama karşılık veremez." (34)

İmam Cafer Sadık şöyle der: "Gam ve kedere düçar olan kimsenin Allah Teâlâ'nın şu âyetine sığınmamasına hayret ede-

(30) *Nehcü'l-Belağa, (s. 163)*
(31) *es-Sahifetus-Seccadiyye,* (s. 214)
(32) Aynı kaynak (s. 411)
(33) Aynı kaynak (s. 67)
(34) Aynı kaynak (s.144)

rim: 'Senden başka ilah yoktur, seni tenzih ederim, doğrusu ben zalimlerden oldum.' Ardından şöyle buyurduğunu işittim: 'Bunun üzerine onun duasını kabul ettik ve onu kederden kurtardık. İşte biz müminleri böyle kurtarırız." (35)

Hileye uğrayıp da şu âyete sığınmayana hayret ederim: *"Ben işimi Allah'a havale ediyorum. Şüphesiz Allah, kullarını çok iyi görendir."* (36)

Ardından Allah Teâlâ'nın şöyle buyurduğunu işittim: *"Nihâyet Allah, onların kurdukları tuzakların kötülüklerinden bu zatı korudu."* (37)

Dualarından birisi de şudur: "Ey semanın diğer semadan, yeryüzünün diğerinden, bir tarafın kalpten, perdenin siperinden, dağın merkezinden, denizin derinliklerinden perdeleyemediği zat, ey seslerin kendisine müdahale edemediği, mahlukatın ihtiyaçlarının çokluğu kendisine galip gelemeyen ve yalvaranların yalvarmalarının kendisini usandıramadığı zat!"(38)

Bu tür işler ancak Allah Teâlâ'ya ait şeylerdir. Şâyet bütün mahlukat rablerine nida edip O'na istiğasede bulunsalar da sesleri alemlerin Rabbine karışık gelmez, ihtiyaçlarının ve yalvarmalarının çokluğu O'nu zora sokmaz. İmamlara istiğasede bulunup onlara yalvaranlar bu kimselerde bu özellikleri bulabilirler mi?

İmam Ali ya da İmam Rıza yaşamları boyunca Hindistan, Pakistan, Irak, Bahreyn, Lübnan, İran, Kuveyt vb. milyonlarca insanın yardım çığlıklarını işitiyorlar mıydı ki ölümlerinden sonra da işitsinler.?!

(35) Enbiya suresi: (87-88. Âyetler)
(36) Ğafir (mümin) suresi: (44. Âyet)
(37) Ğafir suresi: (45. Âyet). El-Hisal: (s. 218)
(38) Kurbu'l-İsnad: (s. 6, 18. Hadis)

EHL-İ BEYT ALLAH'A İSTİĞASEDE BULUNUYOR SEN KİME İSTİĞASEDE BULUNUYORSUN ?

İbni Babeveyh el-Kumi, Süleyman b. Mehran'dan, o İmam Sadık'tan, o babası Muhammed el-Bakır'dan, o babası Ali b. Hüseyin'den, o babası Hüseyin b. Ali'den, o babası Ali b. Ebi Talib'ten şöyle dediğini rivâyet etmiştir: Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* buyurdu ki: "Allah Azze ve Celle'nin doksan dokuz –yüzden bir hariç- ismi vardır, kim onları sayarsa cennete girer." Sonra içinde el-Ğayyas isminin de bulunduğu bir çok isim saydı.(39)

Şeyh İbni Fehd el-Huli, el-Ğayyas isminin tefsiri ile ilgili şöyle der: " Bunun anlamı; imdad eden demektir. Zorda kalanların duasına icabet ettiği ve imdada muhtaç kimselerin çokça imdadına yetiştiği için genişlik olması bakımından mastar olarak kullanılmıştır." (40)

Ne hayret veren bir durum.. nasıl olur da muhtaç olana dua edilir de onu yaratıp düzenleyerek ona şekil veren Rab unutulabilir ?!

Her müslüman, imamın da yaratıcısına muhtaç olduğunu, ona boyun eğdiğini, ihtiyaç anında O'nunl istiğasede bulunduğunu, gece ve gündüz O'ndan ümitvar olduğunu bilir. O halde nasıl olurda bir kul, ona dua eder ve istiğasede bulunur da Vehhab olan ve her şikâyeti duyanı terkeder ?!

İmam Sadık, bu misallerle her müslümana Allah'tan başkasıyla istiğasede bulunulamayacağını, mahlukun, bu yüce Rabbin hükümranlığına boyun eğen ve kendisi için bir zarar ve faydaya malik olmayan zayıf bir kul olduğunu eşsiz bir şekilde ifade etmiştir.

(39) Kitabu't-Tevhid: (s. 194). L-Hisal: (s. 593)
(40) Uddetu'd-Dai, (s. 307)

İbni Babeveyh el-Kumi, İmam Hasen el-Askeri'den 'Bismillahirrahmanirrahim' tefsiri hakkındaki şu sözünü rivâyet eder: "Allah; kedisi dışındaki bütün ümitlerin bittiği ve bütün sebeplerin kesintiye uğradığı anda ihtiyaç ve zorluk anında her bir yaratılmışın O'na yöneldiği zattır. Ve bu durumda o kişi: Bismillah, der. Yani; bütün işlerimde, ancak kendisine ibadet edilmeğe layık olan, istiğase edildiğinde imdada koşan ve dua edildiğinde icabet eden Allah'tan yardım isterim. Bu, bir adamın Cafer-i Sadık'a a.s. söylediği şu sözün bir benzeridir: Ey Rasûlullah'ın evladı, bana Allah'ı tanıt, O nedir ? Cedelci bir takım insanlar üzerime çok geldiler ve beni şaşırttılar. Bunun üzerine o şöyle dedi: Ey Abdullah, hiç gemiye bindin mi ? O da: Evet, dedi. O da: Peki seni kurtaracak bir geminin ve yüzme imkanının da bulunmadığı bir durumla karşı karşıya kaldın mı hiç ? dedi. O da: Evet, dedi. Dedi ki: Peki bu durumda, seni bu halden kurtarmağa gücü yeten bir şeyin var olduğuna kalbini bağladın mı ? O da: Evet, dedi. Bunun üzerine Sadık a.s. şöyle dedi: İşte kurtarıcının olmadığı yerde kurtarmağa ve imdada koşanın bulunmadığı yerde imdada yetişen o şey Allah'tır." (41)

Diğer bir rivâyet de şöyledir: "Bütün yaratılmışlar, ihtiyaç ve zorluk anında O'nun dışındaki bütün ümit ve sebepler tükendiği an O'na yönelirler. Bu dünyada büyük görünenler, her ne kadar kendilerini ihtiyaçsız ve başkalarının kendilerine çok muhtaç olduğunu zannetseler de aslında onlar bu büyük görünenlerin gidermeğe muktedir olamadıkları bir çok şeye ihtiyaç duymaktadırlar. Aynı şekilde bu büyük görünenlerin kendisi de gidermeğe güç yetiremeyecekleri şeylere muhtaçtırlar. Durum böyle olunca mecbur ve muhtaç kaldıkları an ihtiyaçları giderilene kadar Allah'a yönelirler, ardından şirklerine dönerler. Sen Allah Teâlâ'nın şöyle buyurduğunu işitmedin mi: *"De ki: Ne*

(41) *Kitâbu't-Tevhîd,* (s. 230)

dersiniz; size Allah'ın azabı gelse veya o kıyamet gelip çatıverse size, Allah'tan başkasına mı yalvarırsınız ? Doğru sözlü iseniz söyleyin bakalım! Bilakis yalnız Alla'a yalvarırsınız. O da kaldırılması için kendisine yalvardığınız belayı dilerse kaldırır; ve siz ortak koştuğunuz şeyleri unutursunuz." (42)

Allah Teâlâ kullarına buyurmuştur ki: Ey rahmetime muhtaç olanlar! Sizi her halukarda bana muhtaç olmağa ve her zaman kulluğa mecbur kılmışımdır, o halde edinmek istediğiniz, sonuçlanmasını ümit ettiğiniz ve ulaşmak istediğiniz her şeyde sadece bana koşup sığının. Şüphe yok ki ben size bir şey vermek istediğim zaman benden başkası ona engel olamaz ve ben size engel olmak istediğim zaman benden başkası onu size veremez. Kendisinden birşey istenilmeye de ve kendisine boyun eğilmeğe de en layık olan benim, o halde küçük olsun büyük olsun bir şeye başlayacağınız zaman'Bismillahirrahmanirrahim' deyin. Yani; bu işime, ancak kendisi ibadet edilmeye layık olan istiğasede bulunulduğunda imdada koşan ve kendisine dua edildiğinde icabet eden Allah'tan yardım isteyerek başlarım, deyin." (43)

İki İmam Cafer-i Sadık ile Askeri'nin sözlerine dikkatlice bakarsan zorluk zamanlarında kurtarmagücü olmayan yaratılmışlara kalbini bağlayan kimselerin imamların öğretilerinden ve tevhid anlayışlarından ne kadar uzağa düşmüş olduklarını anlarsın. İmam Sadık o adama zorluk ve sıkıntıdan kurtaracak olanın sadece Allah olduğunu şu sözüyle ifade etmişti: Peki bu durumda seni bu halden kurtarmağa gücü yeten birşeyin var olduğuna kalbini bağladın mı? O da: Evet, demiş, ardından İmam Sadık şöyle demişti: İşte kurtarıcının olmadığı yerde kurtarmağa ve imdada koşanın bulunmadığı yerde imdada yetişen o şey Allah'tır. Yoksa ona: Başına bir şey geldiğinde hemen Zehra'dan iste veya

(42) En'am suresi: (40-41. Âyetler)
(43) et-Tevhid, İbni Babeveyh el-Kumi: (s. 231)

benden iste ihtiyacını gidereyim, demedi. Adama söylediği peki bu durumda seni bu halden kurtarmağa gücü yeten birşeyin var olduğuna kalbini bağladın mı? bu söze dikkatle bakarsan, kalbin Allah'a sağlam bir şekilde bağlanmaması durumunda şirke düşmekten emin olunamayacağını anlamış olursun. Kalplerini yaratılmışlara bağlayıp – bunların peygamber, imam ya da salih kimseler olması farketmez – zorluk ve sıkıntı anlarında onları hatırlayanlar nerede, musibet karşısında Rabbinden başkasına kalbini bağlamayıp O'na nida eden, başındaki sıkıntıyı kaldıran Allah Teâlâ'nın kudretini idrak ederek O'na boynu bükük ve zelil bir şekilde istiğasede bulunarak O'nu bilen muvahhid nerede ?

Önemi son derece büyük olan bu meselede ehl-i beytin a.s. duruşu tamamıyla açık bir şekilde ortada olup daha önce değinmiş olduğumuz meseleden vuzuhu bakımından bir farklılık arzetmemektedir.

İşte İmam Ali b. Hüseyin Zeyne'l Abidin, son derece zelil bir halde Allah Teâlâ'ya şöyle yalvarıyor: "Mevlam! Mevlam! Mevla sensin, ben kulum; kula Mevla'sından başkası merhamet eder mi?! Mevlam! Mevlam! Aziz sensin, ben zelilim; zelile Aziz'den başkası merhamet eder mi?! Mevlam! Mevlam! Halik sensin, ben mahlukum; mahluka Halik'ten başkası merhamet eder mi?! Mevlam! Mevlam! Muti Veren sensin, ben isteyenim; isteyene Muti'den başkası merhamet eder mi?! Mevlam! Mevlam! Muğis İmdad eden sensin, ben imdad isteyenim; imdad isteyene Muğisten başkası merhamet eder mi?!"(44)

Bu şekilde bütün insanlara; kendisine istiğasede bulunulanın Allah Teâlâ olduğunu, imamların ise rahmet, af, bağış ve mağfiretini ümit ederek Allah'a istiğasede bulunmaktan başka çarelerinin olmadığını ilan etmiştir.

(44) es-Sahifetu's-Seccadiyye, Ebtahi'nin tertibiyle: (s. 386)

İşte bir diğer imam Muhammed el-Bakır, ninesi Fatımatu'z-Zehra'dan *radiyallâhu anh* şöyle haber veriyor: "Rasûlullah'ın *sallallâhu aleyhi ve sellem* kızı Fatıma *radiyallâhu anh*: Allah Rasûlunden altmış gün sonra hastalandı, durumu ağırlaşınca şikâyetini şu duasıyla dile getirdi: Ya Hay! Ya Kayyum! Rahmetinle senden meded istiyorum, imdad eyle. Allahım! beni ateşten uzaklaştır, cennetine koy ve beni babam Muhammed'e *sallallâhu aleyhi ve sellem* kavuştur." (45)

Alemlerin hanımlarının seyyidesi Fatımatu'z-Zehra'ya *radiyallâhu anh* bak ! kimden meded bekliyor.

Babası Muhammed'e *sallallâhu aleyhi ve sellem* olan muhabbetine ve Allah'tan bir an önce kendisini babasına kavuşturmasını ümit etmesine rağmen Rasûlullah'a *sallallâhu aleyhi ve sellem* değil de Rabbine, babasının *sallallâhu aleyhi ve sellem* Rabbine istiğasede bulunuyor.

Diğer bir örnek de İmam Cafer Sadık; Rabbine acziyetini ilan ederek isriğasede bulunuyor ve ümitvar bir halde şöyle dua ediyor: "Allahım, şüphesiz sen benim konuşmamı işitiyor, nerede olduğumu görüyor, gizlediklerimi ve açığa vurduklarımı da biliyorsun, hiçbir işim sana gizli kalmaz. Ben; sıkıntılı, fakir, imdad dileyip yardım isteyen, ürkek ve şefkate muhtaç, günahını ikrar ve itiraf ederek; senden miskinlerin istediği gibi istiyorum, zelil gühahkarlar gibi yalvarıyorum ve sana korku içinde; boynu büküklerin, gözyaşı dökenlerin, korkudan büklüm büklüm olanların ve burnu yerde sürünenlerin duası gibi yalvarıyorum, Allahım, duam sebebiyle beni şakilerden kılma, ey kendisinden istenenlerin ve verenlerin en hayırlısı bana şefkatli ve merhametli ol. Hamd alemlerin rabbi Allah'a mahsustur." (46)

Aynı zamanda kendisine tabi olanlara Hacet Namazını öğ-

(45) *Bihâru'l-Envâr*, Meclisi: (43/217)
(46) *Bihâru'l-Envâr*, Meclisi: (91/225)

reterek şöyle der: "Gecenin üçte biri geçince kalk ve Mülk ve Secde surelerini okuyarak iki rekat namaz kıl ve sonra şöyle dua et: Ey Rabbim! Gözler uyudu, yıldızlar kayboldu, sen ise Hayy ve Kayyumsun, seni uyku ve uyuklama tutmaz. Karanlık gece, direkler sahibi gök, alabildiğine geniş olan yeryüzü, dibine ulaşılamaz deniz ve kat kat olmuş zulumat senden gizli kalamaz; ey ebrarın yardım çığlığına cevap veren, imdad isteyenlere imdad eden rahmetine sığınıyorum." (47)

Bak, imam kime istiğasede bulunuyor ? kime istiğasede bulunmağa çağırıyor ?

Şüphesiz o, Rabbine istiğasede bulunuyor ve kendisine tabi olnları da ihtiyaç anında imamların kendilerine değil de Allah Teâlâ'ya istiğasede bulunmağa çağırıyor!

İmam ayrıca, Allah Teâlâ'ya istiğasenin, Adem'den a.s. Muhammed'e *sallallâhu aleyhi ve sellem* kadar bütün peygamberlerin sünneti ve yolu olduğunu haber vermiştir.

İmam Sadık şöyle der: "Üç şey vardır ki Adem'den a.s. Muhammed'e s.av. kadar bütün peygamberler onu takip etmişlerdir. O da sabahladığın da şöyle demektir: Allahım, senden kalbimden ayrılmayan bir iman, bana takdir ettiğinden başkasının bana isabet etmeyeceğini bileceğim bir yakin, sonraya bıraktığını hemen istememem ve hemen vereceğini de sonraya bırakmamam için bana taksim ettiğin şeylere beni razı kıl, ya Hayy! ya Kayyum! Rahmetine sığınırım, benim bütün halimi ıslah eyle ve beni göz açıp kapayıncaya kadar da olsa ebediyen nefsimle başbaşa bırakma. Allah Muhammed'e *sallallâhu aleyhi ve sellem* ve aline salat eylesin."(48)

Peygamberlerin ve Ehl-i Beyt mensuplarının Allah'a istiğasede bulundukları bu durumda sen kime istiğasede bulunmaktasın ?

(47) Mekarimu'l-Ahlak, Tabersi: (s. 337)
(48) el-Kafi, Kuleynî: (2/524), (Kitabu'd-dua: Babu'l-kavl inde'l ısbah ve'l-imsa)

ALLAH TEÂLÂ NEDEN FİRAVN'I DENİZDE BOĞDU ?

İbni Babeveyh el-Kumi, İbrahim b. Muhammed'in şöyle dediğini kendisinden rivayet etmiştir: Ebu'l-Hasen Ali b. Musa Rıza'ya dedim ki: "Allah Teâlâ niçin iman ettiği ve tevhidini de ikrar ettiği halde denizde boğdu ? dedi ki: O, azabı gördüğü anda iman etti, bu makbul değildir. Bu öncekiler ve sonrakiler arasında zikrettiği Allah'ın hükmüdür. O şöyle buyurur: "Artık o çetin azabımızı gördükleri zaman: Allah'a inandık ve O'na ortak koştuğumuz şeyleri inkar ettik, derler. Fakat azabımızı gördükleri zaman imanları kendilerine bir fayda vermeyecektir." Yine buyurur ki:"Rabbinin bazı alametleri geldiği gün, önceden inanmamış ya da imanın da bir hayır kazanmamış olan kimseye artık imanı bir fayda sağlamaz." İşte böylece deniz kendisini kuşatınca Firavn şöyle dedi:"Nihâyet denizde boğulma haline gelince: Gerçekten İsrailoullarının inandığı Tanrıdan başka tanrı olmadığına ben de iman ettim. Ben de müslümanlardanım, dedi." Bunun üzerine kendisine şöyle dendi: "Şimdi mi! Halbuki daha önce isyan etmiş ve bozgunculardan olmuştun. Ey Firavn! senden sonra geleceklere ibret olman için, bugün senin bedenini cansız olarak kurtaracağız." ...Allah Teâlâ'nın, Firavn'ı denizde boğmasının başka bir sebebi daha vardı. O da; deniz kendisini çepeçevre kuşatınca Allah'tan değil de Musa'dan imdad istiğase istemesiydi. Bunun üzerine Allah Teâlâ Musa'ya a.s. şöyle vahyetti: Ey Musa! Sen Firavn'a imdad edemedin, çünkü onu sen yaratmadın. Eğer bana istiğasede bulunsaydı imdadına yetişirdim." (49)

İmam Rıza'nın sözüne dikkat et, Allah Teâlâ'nın, Firavn'ı denizde boğup tevbesini kabul etmemesi ile alakalı ikinci bir sebep ortaya koyuyor.

(49) İlelu'ş-Şerai: (1/59)

Şüphesiz Firavn, deniz kendisini kuşatınca Musa'ya a.s.; yani herhangi bir puta değil de ulu'l-azm olan bir peyambere istiğasede bulunmuştu. Fakat Allah Teâlâ tevbesini kabul etmedi. Bilakis Peygamberi Musa'ya a.s. şöyle vahyetti: "Ey Musa! Sen Firavn'a imdad edemedin, çünkü onu sen yaratmadın. Eğer bana istiasede bulunsaydı imdadına yetişirdim."

Şimdi bu azim rivâyet karşısında Peygamberlerle, salihlerle ve imamlala istiğasede bulunanların durumu ne olmaktadır ?!

İSTİĞASE ZEHRA VE İMAMLARA MI YOKSA ONLARIN YARATICISINA MI ?

Müslümanların Bedir'de yardıma ihtyaç duydukları andaki dualarını Allah Teâlâ şöyle haber vermiştir: "Hatırlayın ki, siz Rabbinizden yardım istiyordunuz. O da, ben peşpeşe gelen bin melek ile size yardımedeceğim, diyerek duanızı kabul buyurdu." (50) Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* onların aralarında iken, aynı şekilde İmam Ali *radiyallâhu anh* ve Fatıma da *radiyallâhu anh* Medine'de iken onlar nidalarını sadece Allah'a yönlendirmişlerdi. Çünkü Allah'tan başka zarar ve faydaya malik kimse yoktu. Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* de fayda ve zarara malik olmayan yaratılmış bir beşerdi, dolayısıyla başkası hakkında fayda ve zarara nasıl sahip olabilirdi ki?!

Allah Teâlâ Rasûlu Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* hakkında müslüman olsun kafir olsun bütün insanları şu şekilde haberdar etmiştir: "De ki: Ben ancak sizin gibi bir beşerim, bana ilahınızın ancak birtek ilah olduğu vahyediliyor. Kim Rabbine kavuşmak isterse salih amel yapsın ve Rabbine ibadette hiç kimseyi ona ortak koşmasın." Yine buyurur ki: "De ki: Doğrusu ben kendi başıma size ne zarar verme ne de fayda sağlama gücüne

(50) Enfal suresi: (9. Âyet)

sahibim. De ki: Gerçekten bana bir kötülük dilerse Allah'a karşı beni kimse himaye edemez, O'ndan başka sığınacak kimse de bulamam." (51)

Dolayısıyla Rasûl Allah tarafından tebliğde bulunmaktadır. Onun keramet ve azameti diğer insanları değil de O'nu seçmesinde ve nübüvvet için tercih etmesinde ve bütün yönleriyle sevilip beşeri olgunluğu temsil eden ahlakı, süluku ve şahsiyetinde ortaya çıkmaktadır. Fakat bütün bunlara rağmen bir beşerin yapabileceği miktar dışında- ki bu Kur'ân nassıyla sabit olanlardırne kendisine ne de başkasına bir zarar vermeğe ya da bir fayda sağlamağa gücü yoktur. Peki, bir peygamber hakkında durum böyle olunca Allah katındaki derecesi, fazilet ve ilmi kendisinden daha aşağıda bulunan imamlar, veliler ve salihler hakkında ne düşünülmelidir ?

Bu, Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* için bir örnektir. Diğer bir örnek de Allah Teâlâ'nın, hakkında Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyurduğu Halili İbrahim a.s dir: "İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine denişlerdi ki: Biz, sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz birtek Allah'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir. Şu kadar var ki, İbrahim babasına: Andolsun senin için mağfiret dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeğe gücüm yetmez, demişti. O müminler şöyle dediler: Rabbimiz! Ancak sana dayandık, sana yöneldik. Dönüş de anvak sanadır." (52)

İşte, Allah'ın izniyle ölüleri diriltme ve yaratma gibi büyük mucizelerin, eli üzerinde meydana gelmiş olan yüce peygamber Mesih a.s.. Hıristiyanlar O'nun kıyamet günü hesap görmeye

(51) Cin suresi: (21-22. Âyetler)
(52) Mümtehine suresi: (4. Âyet)

malik olduğunu ve bunun O'na alemlerin Rabbi tarafından verildiğini ve O'nun, büyük olduğunu itiraf ettikleri Allah'ın baba oğlu olduğunu iddia ettikleri zaman Allah Teâlâ onlara ne cevap vermişti ?

Allah Teâlâ buyurur ki: "Meryem oğlu Mesih ancak bir rasûldür. Ondan önce de rasûller gelip geçmiştir. Anası da çok doğru bir kadındır. Her ikisi de yemek yerlerdi. Bak, onlara delilleri nasıl açıklıyoruz, sonra bak nasıl yüz çeviriyorlar. De ki: Allah'ı bırakıp da sizin için fayda ve zarara gücü yetmeyen şeylere mi tapıyorsunuz? Hakkıyla işiten ve bilen yalnız Allah'tır." (53)

Allah Teâlâ Mesih'in a.s. yiyen içen, hem bunlara hem de kendisini yaratana muhtaç olup onu kaybettiği zaman zarara düçar olan bir beşerdir. Şu halde nasıl olur da dua, istiğase, adak ve kurban kesmek gibi bir çok ibadet çeşitlerini, gizlediklerinizi de açiğa vurduklarınızı da ve sinelerinizin sakladıklarını da gereği gibi bilen ve işiten gerçek ilahı görmezden gelerek kendi nefsi için bile bir fayda ve zarara gücü yetmeyen kimseye yönlendiriyorsunuz?! Bu sebeple Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz Allah, Meryem oğlu Mesih'tir, diyenler andolsun ki kafir olmuşlardır. De ki: Öyleyse Allah, Meryem oğlu Mesih'i, anasını ve yeryüzündekilerin hepsini imha etmek isterse Allah'a kim birşey yapabilecektir! Göklerde, yerde ve ikisi arasında ne varsa hepsinin mülkiyeti Allah'a aittir. O dilediğini yaratır ve Allah herşeye tam manasıyla kadirdir." (54)

Bu âyette Mesih a.s. ve annesi yüksek derece ve konumlarına rağmen Allah Teâlâ her ikisini de helak etmeği dilerse hiç kimsenin bu duruma engel olamayacağı beyan edilmiştir. Mesih a.s. ve annesi kendileri için bir fayda ve zarara güç yetiremediği halde nasıl olur da dua ve ibadetler kendilerine yönlendirilebilir?!

(53) Maide suresi: (75-76. Âyetler)
(54) Maide suresi: (17. Âyet)

O halde peygamberler, imamlar ve salihler kendileri için bir zarar ve faydaya güç yetiremezler. Bu durumda kim; bir beşerin güç yetiremeyeceği şeylerde onlara dua eder, istğasede bulunur ya da onlara adaklar adar, kendilerine yaklaştıracak şeyler sunar veya onlar için kurban keserse Allah'a şirk koşmuş olur.

İşte bu sebeple benzersiz bir Kur'âni tevcihe şahit oluyoruz: Bil ki, Allah'tan başka ilah yoktur ve günahın için bağışlanma dile."[55] Burada Allah Teâlâ, De ki: Allah'tan başka ilah yoktur demedi. Çünkü la ilahe illellah kelimesi dillere kolay gelmektedir. Fakat aslolan bu ibarenin manasının anlaşılması, adeta cesede bürünürcesine kavranmasıdır.

Mekkeli kafirlerin 'la ilahe illellah' demeleri kolay bir işti. Fakat onlar bu lafzı söylemekle kendilerinden bunun ötesinde daha fazla şeyler istendiğinin farkındaydılar. Aynı zamanda onlar, Allah'ın yaratıcı olduğuna da iman ediyorlardı, nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Andolsun onlara kendilerini kimin yarattığını sorsan elbette 'Allah' derler. O halde nasıl Allah'a kulluktan çeviriliyorlar." (Zuhruf /87) "Andolsun ki onlara: Gökleri ve yeri kim yarattı? Diye sorsan, elbette 'Allah'tır' derler." (Zümer /38)* Fakat onlar,Allah Teâlâ'yı; huzurlarına ancak onlara yakın olan aracılar vasıtasıyla girilebilen kendi ve diğer zamanlarda ki krallara kıyas ediyorlardı!

Şöyle diyorlardı: Allah, bizim kendisinden birşey istememizden çok yüce ve büyüktür. Allah yüceler yücesidir biz ise günahkarız, biz nasıl olur da dolaysız bir şekilde O'ndan bir şey isteyebiliriz. Bunun için bize aracı olacak vasıtalar gerklidir. Allah Teâlâ onların bu iddialarını şöyle hikaye ederek haber vermiştir: *"O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler." (Zümer /3)*

(55) Muhammed suresi: (19. Âyet)

Yani; biz kulluğu dua, adak, kurban vb. Şeyler onlara sadece bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye yapıyoruz. Yoksa biz de, bizi yaratanın, rızık verenin ve zor zamanlarda yardım edenin Allah olduğunu bilmekteyiz.

Fakat Allah Teâlâ onların bu imanını kabul eder mi? Dua ve ibadette kendisine şirk koştukarı halde tekbir olan ilahı ikrar etmelerinin kendilerine bir faydası var mı?!

Allah Teâlâ onlar ve onların yolundan gidenler hakkında şöyle buyurmaktadır: *"Onların bir çoğu Allah'a şirk koşmadan iman etmezler." (Yusuf /106)* İşte bundan dolayı Allah Teâlâ onlara Muhammed'i *sallallâhu aleyhi ve sellem* göndermişti. Rasûlullah da *sallallâhu aleyhi ve sellem* şirklerini savunmak için kendisiyle savaşa tutuldukları zaman onların ateşlik olduğuna hüküm vermiş ve şahitlik etmişti. Çünkü ibadeti O'ndan başkasına tahsis etmelerinden dolayı Allah'ın varlığını ikrar etmeleri kendilerine bir fayda vermemişti.

İnsanlar içinde Allah nezdinde Rasûlullah'ın *sallallâhu aleyhi ve sellem* aşiretinden daha üstünü olmamasına rağmen şirke batmış ve ona inanmış olduğu halde şirkten beri olduğu belirtilen ve istisna edilen hiç kimse yoktur. Demek ki dinde kayırma yoktur. Ebu Leheb Rasûlullah'ın *sallallâhu aleyhi ve sellem* amcası olmasına rağmen şirki sebebiyle bu yakınlığının kendisine bir faydası olmamıştır.

Bugünki insanlık Nuh'un a.s. kavminden daha üstün değillerdi. Onlar Allah'a şirk koşunca hepsini helak ederek içlerinden iman etmiş olan azınlığı kurtarmıştı. İsmen müslüman olmalarına rağmen Allah'tan başkasına dua edip istiğasede bulunanların çoğunlukta olmasını delil ve örnek göstermek haktan hiç bir şeyi değiştiremez ve şirki tevhid yapmaz.

Allah Teâlâ dalaleti benimseyen nice çoğunlukları zemmet-

miştir: *"Şüphesiz Allah insanlara karşı lütuf sahibidir. Fakat onların çoğu şükretmezler." (Yunus /60).*

"Onların çoğu iman etmezler" (Şuara, /8, 67, 103, 121, 139, 158, 174, 190)

"Andolsun biz size hakkı getirdik, fakat çoğunuz haktan hoşlanmıyorsunuz." (Zuhruf /78)

"Onların çoğusu Allah'a ancak şirk koşarak iman ederler."

Bu hususla ilgili âyetler sayılamayacak kadar çoktur.

Kişinin kendisini İslama nispet etmesi şüphe yok ki büyük bir şereftir, ancak bu kimse Allah'a şik koşup zor ve rahat zamanlarında kendilerine dua edip yalvardığı ortaklar edinirse bu durumda Allah ondan da ibadetinden de ve iddia ettiği müslümanlığından da müstağnidir.

Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Eğer inkar edersiniz, şüphesiz Allah size muhtaç değildir." (Zümer /7)*

"Eğer siz ve yeryüzündekilerin hepsi nankörlük etseniz, bilin ki Allah gerçekten zengindir, hamdedilmeye layıktır." (İbrahim /8)

Hiç kimsenin la ilahe illellah lafzına yapışıp bütün hareket ve tutumlarında bu şehadetin manasını bozacak şekide gecegündüz Allah'a şirk koşması ve şehadet kelimesinin lafzını söylemenin kendisini ateşten kurtaracağını tasavvur etmesi asla doğru değildir.

Bir keresinde elime *'Eksiru'd-Deavat'*(56) adında bir kitap geçti. Bu kitap halk arasında oldukça yaygın bir kitaptır. Kitabın içindeki; 'Fatıma'ya a.s. istiğasede bulunmak' diye bir bölüm dikkatimi çekti, müellif şöyle diyordu: "Emin Beldede iki rekat

(56) *Eksiru'd-Deavat* (s. 410)

namaz kılıp selam verdikten sonra üç defa Allahu Ekber dersin, ardından Zehra a.s. tesbihini çeker ve secde edersin. Orada yüz defa: Ey efendim, ey Fatıma! Bana yardım et, dersin, sonra sağ yanağını yere koyarak aynı şekilde söylersin. Sonra secdeye giderek aynısını yaparsın, sonra sol yanağını yere koyarak aynı şekilde yaparsın. Sonra tekrar secde ederek aynı şeyi yüz on defa daha yaparsın, sonra ihtiyacını arzedersin, Allah'ın izniyle giderilir! Devamlı olarak görüp üzüldüğümüz bu vakıa karşısında şu âyet-i kerimeyi hatırladım: *"Allah'ı bırakıp da kıyamet gününe kadar kendisine cevap veremeyecek şeylere tapandan daha sapık kim olabilir? Oysa onlar, bunların tapmalarından habersizdirler. İnsanlar bir araya toplandıkları zaman müşrikler onlara tapındıklarına düşman kesilirler ve onlara kulluk ettiklerini inkar ederler." (Ahkaf, /8)*

Bırak başkasını, kendisi için bile hayat, memat ve rızık vermeye gücü olmayanla dua ettiği zaman kendisinden kötülüğü savacak ve zorda kalana icabet edecek zatın arasını ayırdetmelisin!

ALLAH KULUNA YETMEZ Mİ ?

Allah Teâlâ, rahat ve sıkıntılı zamanlarda mahlukatın kendisine sığındığı Samed'tir... Allah'ın insanları, üzerinde yarattığı fıtrat budur... ve dinini bilen müslüman da buna bu şekilde iman etmiştir.

Kuleynî 'el-Kafi' de, Davud b. Kasım el-Caferi'nin şöyle dediğini rivâyet eder: O demiştir ki: Ebu Cafer es-Sani'ye dedim ki: Sana kurban olayım, Samed ne demektir? Dedi ki: azda ve çokta kendisine yönelilen efendidir.[57] Kuleynî buna şöyle bir yorum getirmiştir: Allah Teâlâ; kendilerinden zorlukları kaldırması için cin ve insan bütün mahlukatın ihtiyaçları anında kendisine yönel-

(57) *el-Kâfî* (1/123)

dikleri, zor zamanlarda kendisine sığındıkları, kendisinden huzur ve nimetlerin devamını ümit ettikleri Samed olan Seyyid'tir. (58)

Cafer-i Sadık'ın şöyle dediği rivâyet edilmiştir: "Bir şeyden korktuğunda şöyle de: Allahım! sana karşı hiç kimse yetmez, sen ise mahlukatından her birine yetersin, ne olur benim şu, şu işime... yet, ihtiyacımı gider." Diğer bir rivâyet de şöyledir: "Ey herşeye yeten ve hiç birşeyin kendisine karşı yetmediği zat." (59)

Şimdi bu durumda şöyle diyenlere ne demeli: "Ey Muhammed Ey Ali Ey Ali Ey Muhammed bana yetin, ikiniz bana yetersiniz, ey Muhammed ey Ali ey Ali ey Muhammed beni muhafaza edin ikiniz beni muhafaza edersiniz, ey mevlam, ey sahib-i zaman, ey gavs.. gavs.. yetiş yetiş! Eman isterim eman!"(60)

Allah Teâlâ onlara şöyle soruyor: *"Allah kuluna yetmez mi" (Zümer, /36)*?!

Bu kimselere Rablerinin kendileri için bir sığınak ve yardım, sebat, korunma ve eman istedikleri güvenilir bir dayanak olması yetmez mi? Alemlerin Rabbi onlara yetmiyor mu ki O'na başkasını ortak koşuyorlar?!

Allah Teâlâ şöyle buyurur: *"Andolsun ki onlara: Gökleri ve yeri kim yarattı? Diye sorsan, elbette, Allah, derler. De ki: Öyleyse bana söyler misiniz? Allah bana bir zarara vermek isterse, Allah'ı bırakıp da taptıklarınız, O'nun verdiği zararı giderebilir mi? Yahut Allah, bana bir rahmet dilerse, onlar O'nun bu rahmetini önleyebilirler mi? De ki: Bana Allah yeter. Tevekkül edenler, ancak O'na güvenip dayanırlar." (Zümer, /38)*

Müslüman, ihtiyaçlarının giderilmesinde ve zorlukların kal-

(58) *el-Kâfî* (1/124)
(59) *el-Kâfî* (2/404)
(60) Örnek olarak bakınız: *Vesâiluş-Şîâ*: (8/158)

dırılmasında ancak Allah'a yalvarır ve O'ndan ister. Çünkü o bilmektedir ki, sadece Allah'ın muktedir olabileceği hususlarda başkasından istiğase ve istiane de bulunmak kulluğu Allah'tan başkasına sarfetmek demektir.

Allah bir zarar dilediği zaman onların kendilerine ve başkalarına fayda sağlamaya güçleri olmayan yaratılmışlara yönlendirilen bir trajedinin hakikatini anlatan bir kısım yalan rivâyetlere vakıf oldum.

Bu rivâyetler her bir imama fayda ve zarar verme hususunda görev tahsis etmiştir. Şöyle denmektedir: "Ali b. Hasen'e gelince; sultanlardan ve şeytanların vesvesesinden kurtulmak için, Muhammed b. Ali ve Cafer b. Muhammed ise; ahiret ve Allah'a taat için, Musa b. Cafer ise; onunla Allah'tan afiyet iste. Ali b. Musa'ya gelince; denizde ve karada onunla selamette olmayı talep et. Muhammed b. Ali'ye gelince; onunla Allah katından rızık inmesini iste. Ali b. Muhammed'e gelince; nafileler, ihvana iyilik yapma ve Allah'a taat için, Hasan b. Ali ile de ahiret için yardım iste. Sahb-i zamana gelince; hayvan boğazlayacağın zaman ondan yardım iste mutlaka sana yardım edecektir."(61) Sonra *Bihâru'l-Envâr* sahibi Meclisi, bu rivâyetlere şerh kabilinden yukarıda anlatılan şeylere benzer şekilde imamlarla istiğasede bulunmayı içeren bir kısım dualar daha eklemiştir. (62)

Bu minval üzere bir çok dua devam edegelmiş ve imamlar kendileriyle istiğasede bulunulan, kendilerinden beklentide bulunulan dolayısıyla onlara dua etmek için ziyaret edenler o kimseleri şu şekilde vasıflamaları için yönlendiriliyorlar: "…ülkelerin rükunları, hükümlerin uygulayıcıları, iman kapıları… kesin olarak size bahşedilen bağışların uygulayıcıları; hiç birşey yoktur ki onun sebebi siz olmayasınız ve onun yolu da size çıkmasın…

(61) *Bihâru'l-Envâr* (94/33)
(62) Aynı kaynak

necat ve sığınma ancak sizedir, ey Allah'ın bakan gözleri sizden kaçış yoktur." (63)

Onlardan her biri, ihtiyaçlarının giderilmesi ya da ağır bir şeyi kaldıramadığı zaman bu kimselerle istiğasede bulunarak, ya Hüseyin, ya Ali, ya Mehdi, belki ya Abbas... diye nida ediyorlar.

Birisini 'ya Ali, meded' derken bir diğerini 'ya Hüseyin imdadıma yetiş' derken, başka birisini de İmam Rıza'nın türbesinin başında dikilmiş kabre sürünüp onu öperken ya da dua ederken ve adak adarken görürsün!!

İşte bu kimse İmam Kazım'ın ihtiyaçları için bir kapı olduğuna inanmaktadır! Bundan dolayı ölmeyen diri olanı bırakıp duasını ona yapıyor!

Bütün bu tavırlar beni düşünmeye sevkediyor: günde on yedi defa namazında 'ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz' âyetini Fatiha Suresinde tekrar eden bir müslüman nasıl olur da böyle birşey yapar. Sonra ihtiyacının giderilmesi hususunda birinden yardım almak istediğinde küçüklüğünden itibaren ezberleyip dilinin tekrarladığı bu âyete hiçbir özen göstermeksizin kendisi gibi bir yaratılmıştan nasıl olur da yardım ister?!

Bu kişi; 'acaip şeyleri ortaya çıkaran Ali'ye nida edersen onu yardımcılar arasında sana yardım eden olarak bulursun. Bütün üzüntü ve kederler senin veleyetinle son bulur ey Ali ey Ali ey Ali' ibaresini tekrar etmek suretiyle ihtiyacının giderileceğine inanıyor ve duasının sonuna şunu da ekliyor: 'Ey gavsların babası bana yardım et, ey Ali yetiş'. (64) Bu kişi böyle derken Muhkem Kitab'ında kendisi hakkında şöyle buyuran kulların Rabbini gör-

(63) *Bihâru'l-Envâr* (94/37)

(64) Örnek olarak bakınız: Mirzâ en-Nûrî, *Müstedrekü'l-Vesâil* (15/483)

mezden geliyor: *"Onlar mı hayırlı yoksa darda kalana kendine yalvardığı zaman karşılık veren ve başındaki sıkıntıyı gideren, sizi yeryüzünün hakimleri kılan mı? Allah'tan başka bir ilah mı var! Allah, onların koştukları ortaklardan çok yücedir, münezzehtir." (Neml, /62)*

O halde biz şöyle bir soru yöneltebiliriz: Bu imamlar, muhtaçların sığınağı, meded diyenlerin barınağı, korkanların emanı, dua edenlerin kıblesi olup dualar ancak onların isimlerinin zikredilmesiyle kabule şayan oluyorsa bu durumda bununla Mekke müşriklerinin putları hakkında iddia ettikleri şeyler arasındaki fark nedir!!!

Evet burada bir fark var... Mekke müşrikleri zor anlarında duayı Allah'a halis kılıyorlardı.

"Gemiye bindikleri zaman, dini yalnız O'na has kılarak ihlasla Allah'a yalvarırlar. Fakat onları salimen karaya çıkarınca, bir bakarsın ki, Allah'a ortak koşmaktadırlar." (Ankebut, /65) İmamlarla istiğasede bulunup onları isimleriyle çağıranlar ise hem geniş hem de zor zamanlarında Allah'a şirk koşmaktadırlar.

ŞİARLAR... BİZE YETER

Bütün açıklığıyla söylüyoruz ki: Ey insanlar! Bize şiarlarımız yeter.

Bizler onların yaşadığı tevhidi yaşamayıp yaratılmışlara bağlanarak zorluk zamanında onlara istiğasede bulunup bizi rızıklandırıp nimetlendirmelerini bekleyip her şikâyeti işiten ve Rezzak olandan yüz çevirip ehl-i beyt adını konuşmaya ne zamana kadar devam edeceğiz?!

Ne zamana kadar Allah ve Rasûlünün muhabbetinden

bahsedip de bizi peygamberlerine ve başkalarına değil sadece Allah'a yönelmeğe teşvik eden Allah Teâlâ'nın ve Rasûlünün kelamıyla duygularımız harekete geçecek?!

Ne zamana kadar ehl-i beyte tabi olmaktan bahsedeceğiz, ama bu bu ittibadan sadece ölülere sövmeyi, müslümanlar arasında cereyan eden hadiseleri ve cahiliye kalıntılarını diriltmeyi anlayacağız?

Hani biz ehl-i beytin, tevhid öğretilerinin nefislerde yerleşmesi ve müslüman toplum üzerine çöreklenmiş olan bid'at ve hurafelere karşı verdikleri mücadelenin neresindeyiz?

Doğrusu biz anlayışlarımızı düzeltip nefislerimizi hesaba çekerek Allah Teâlâ'nın haklarında şöyle buyurduğu kimselerden olmamağa dikkat etmemiz gerekmektedir: *"De ki: Size, yaptıkları işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? Bunlar iyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir." (Kehf 18/103-104)*

Duamızın sonu alemlerin
Rabbi Allah Teâlâ'ya hamdetmektir.

KAYNAKÇA

el-İtikadat mea tashihi'l-itikad, şeyhayn İbni Babeveyh el-Kumi ve el-Müfid: th: İsam Abdusseyyid

Bihâru'l-Envâr, Allame Muhammed Bakır el-Meclisi.

et-Tibyan fi tefsiri'l-Kur'ân, Muhammed b. Hasen et-Tusi şeyhu't-taife

Tefsiri Camii'l-cevami, Fadl b. Hasen et-Tabersi.

et-Tevhid, İbni Babeveyh el-Kumi

el-Hisal, İbni Babeveyh el-Kumi.

Es-Sahifetu's-Seccadiye el-Kamile, İmam Ali b. Hüseyn

es-Sahifetu's-seccadiye, Seyyid Muhammed Bakır'ın işrafıyla

İlelu'ş-şerai, İbni Babeveyh el-Kumi

Kurbu'l-isnad, Ebul Abbas abdullah el-Himyeri

el-Kafi, el-Kuleynî. Th: Ali Ekber Gıfari

el-Mesailu's-Sereviyye, şeyh Müfid

Müstedrekü'l-Vesail, Nuri et-Tabersi

Nehcü'l-Belağa, İmam Ali. Th: Muhammed Abduh.

Vesailu'ş-Şia, Hür el-Amilî.